

Aut vincere aut mori

Bud' zvítězit nebo zemřít

Autor: Panthera & Polgara

Postavy: Dean/Castiel, Raphael

Spoil: AU po 6x20 a svět antického Říma

Varování: non-con, h/c, mučení, bojové scény, Cas!whump, Dean!whump

Vhodnost: NC-17

Shrnutí: Kam až zachází touha po moci a čeho všeho jsou andělé schopni ve snaze ovládnout svět? Rafaelovy představy nového světa nikdy nebudou korespondovat se svobodou vůlí...

Slov: ~ 27.100

Beta: -

Personal note: Po několika delších pm rozpravách s Polgarou jsme se nakonec rozhodly spojit své síly a vydat svá skrývaná tajemství a představy po zhlédnutí Spartaka. Vzhledem k celkem drastickému obsahu buďte varováni, že když lze zajít do detailu, pak se zcela určitě ocitnete tam, kde byste ani nechtěli být aneb když si dvě spřízněné duše neberou „servítky“. Berte na vědomí, že následující obsah i celé téma čtete na vlastní zodpovědnost, pokud jste slabé povahy nebo nemáte rádi třeba i jediný výše zmíněný motiv, nečtěte dál, protože když dráždíš tygra, to co dostaneš, se ti nemusí líbit.

Kdož potěšen, ten buď vítán, kdož zarmoucen a zklamán, za jeho psychickou újmu neneseme žádnou zodpovědnost. ;)

Music background: X-Ray Dog – „Cyberworld“

Část I.
Cedo maiori
Ustupuj silnějším.
NC-17

„Zítřka se mi pokloníš Castieli, uznáš moji vládu a zařadíš se zpátky do řady.“ Raphael se na chvíli odmlčel a se zřetelným opovržením shlížel na schouleného anděla pod sebou. „Pokud ne, zabiju tebe a všechny, kdo by tě snad následovali.“ Pronesl ocelově chladným hlasem a po tváři se mu rozléval sebejistý úsměv. Několika ledabylymi pohyby si uhladil dobře padnoucí černé sako, otočil se a odešel, aniž by se ohlédl.

Castiel mu neodpověděl, rozkašlajíc se, se schouлил ještě víc, další červená stružka si prorazila cestu skrze rozražený ret a po kapkách se tiše vpíjela do žíznivé země. Celé tělo měl v jednom ohni a zdálo se, že s ubíhajícím časem na tom nebude o nic lépe. S odporem vnímal kovovou pachut' krve, která mu zalévala ústa. Neměl ten pocit rád, pořád si na něj nemohl zvyknout. Několikrát za sebou polkl v marné snaze se jí zbavit. Proč Otec stvořil člověka tak křehkého? Nakonec jen zůstal ležet v trávě a pokoušel se zregenerovat zbytky sil, o které ho Raphael nepřipravil.

~ ~ ~

A přesně tady, v ten moment se v Castielovi něco zlomilo, nebyla to vůle a nebyl to ani cit, bylo to pouhé rozhodnutí. Výběr, čin svobodné volby, který způsobil všechno to, co následovalo a co bude pečlivě uschováno v nejtemnějších zákoutích vzpomínek jeho mysli až do smrti, pokud se jí kdy dočká.

~ ~ ~

S přerývaným dechem se pomalu postavil na vlastní nohy. Vrávoravě se rozhlédl kolem sebe, Crowley, jediná možnost, musí přijmout jeho nabídku. Jiná alternativa neexistuje, tak či tak, Raphael je zabije všechny, dříve, či později. S utkvělou myšlenkou na Crowleyho skryš se chtěl rozlétnout, ale náhle visel ve vzduchu a nemohl dýchat. Překvapením zachrčel.

„Víš, co se dělá zrádcům?“ zasyčel mu do obličeje ten známý a úlisný Raphaelův hlas. Zhluboka se mu díval do očí, listoval si každou jeho myšlenkou, každou představou. S rozčileným výrazem ve tváři mu pevným stiskem drtil krk a zároveň ho zvedal ze země. „Řekni mi jedinou věc, jediný důvod, proč tě nemám zničit hned a tady.“ Funěl Castielovi do tváře tak, až anděl neovladatelně mrkal očima; v zoufalé snaze dosáhnout nohama zpátky na pevnou zem a uvolnit si krk, chytil Raphaela oběma rukama za zápěstí a v očích mu plál vzdor. Věděl, že proti němu nemá nejmenší šanci, ale leccos se od Deana naučil. Zarýval nehty do černé kůže, ale sevření nepovolovalo. On neustoupí, zašel už příliš daleko na to, aby toho litoval.

Stisk byl stále silnější, Castielovi před očima probíhaly mžitky a obratle na krku s lupáním ustupovaly hrubé síle, která je deformovala. Po chvíli už nevěděl nic, spojen se svým hostitelem se odebral do černé tmy, která ho náhle obklopila.

Raphael několik minut nehnutě stál a stále držíc bezvládného Castiela za krk jako hadrovou panenku, skřípal zuby. „Budiž, uvidíme, jak moc pevnou vůli máš, když už hraješ o její

svobodu.“ S posměškem odhodil tělo před sebe a za sotva slyšitelných slov, kterým by rozuměl jen Henoch, oba zmizeli.

~ ~ ~

„Vstávej otroku, no tak.“ Naléhavý křik následoval tvrdý kopanec do žeber. Castiel zmateně otevřel oči a v mdlém světle smolné pochodně před sebou spatřil stojícího muže. Několikrát zamrkal bolestí a překvapením, protřel si oči a než se stihl víc zorientovat, s heknutím se zkroutil pod dalším kopancem mířeným na solar. „Dělej ty zmetku, Dominus s tebou chce mluvit.“ Povzbuzoval ho muž oblečený do plátového brnění. Na důraz svých slov ho chytl za paži a smýkl jím ke dveřím o zem tak, až řetězy zařinčely.

Aniž by si to Castiel uvědomoval, jeho tělo se samo postavilo jako automat a vláčným krokem se vydalo naznačeným směrem. Měl pocit, že se mu každou chvílí rozskočí hlava, ze sedřených kolen a loktů odkapávaly rudé kapky, ale jeho vnímání bylo stále natolik otupělé, že si to ani neuvědomoval. Chtěl si promnout spánek, když zjistil, že mu zápěstí svírají poměrně těžké železné okovy spojené krátkým řetězem s velkými oky. Zastavil se, aby se rozhlédl, ale bolestivý šťouchanec sevřenou pěstí do ledvin jej přesvědčil, že zastavení se není dobrý nápad. „Hni sebou.“ Křikl doprovázející ho strážný a Castiel odevzdaně následoval všech jeho dalších příkazů.

Poměrně dlouhou dobu se proplétali změtí mdle osvícených chodeb, až došli do vlhké místnosti, jejíž vzduch byl prosycen těžkou vůní hořících olejů. „Stůj.“ Zarazil ho před dalším krokem voják a bez váhání ho hranou dlaně udeřil do prsou tak, až z nečekané rány zavrával.

„Hm, to je ten nový?“ ozval se z podušek znuděný hlas. Castiel by ho poznal mezi miliony. V nachově lněných pokrývkách ležel Raphael, tóga mu volně splývala až na zem a z misek držených otroky pojídal hrozny. Očima Castiela doslova spaloval a zdálo se, že černá barva jeho kůže zdejšími nevadí.

„*Doufám, že se ti tady líbí.*“ Ozval se Castielovi přímo v hlavě jeho hlas. „*Nechceme přece vzbudit nechtěný zájem, že ne.*“ Raphael se beze slova posadil a chopě se poháru vykročil směrem k němu. „*Víš, Zachariáš byl starý tupec, ale musím uznat, že některé jeho metody nebyly až tak špatné.*“ Dlouze se na Castiela v bederní roušce zadíval. „*Hlavně se zdály být účinné.*“ Dodal jen tak mimoděk a sjel si ho pohledem hodným handlíře na koňském tržišti.

Castiel chtěl zlostně roztáhnout křídla a začít bojovat, už věděl, kde je a matně si uvědomoval, o co archanděli jde, marně však hledal svoji milost. S hrůzou sobě vlastní si záhy uvědomil, že je pohřbená někde hluboko uvnitř jeho schránky. Nedosáhne na ni, nemá se jak bránit.

Raphael k němu přistoupil a voják po jeho boku v mžiku oka tasil meč. Další nečekaná rána plochou stranou krátké čepele poslala Castiela do kolen. Raphael jej surově chytl za vlasy a zvrátil mu hlavu vzad. „Hm, možná z tebe bude gladiátor,“ zvedl číši s vínem a několika doušky se napil, „a nebo taky ne, otroku.“ Na vyznění posledního slova si dal víc než záležet. Se zjevným uspokojením mu táhl hlavu vzad a bavil se bezmocným vztekem, který z Castiela doslova sálal.

Nepouštěje ho pokračoval, „*vzdáš se svého plánu, pokloníš se mi a budeš mi sloužit*“ - „budeš pro mě zabíjet?“ položil mu přímou otázku pěkně nahlas a očekáváje odpověď mu hlavou trhl

ještě víc vzad tak, až Castiel zděšeně vyjekl. Kolena opřená o studený mramor ho pálila a nepřírozeně držená hlava mu vyvolávala křečovitě návaly ostré bolesti. Na sucho polkl a hrdě ze sebe vydral jediné slovo, „ne.“

„Ani nevíš, jak často tohle nudné slovo slyším.“ Melodicky pronesl Raphael. „*Budeš se přede mnou plazit, budeš škemrat...*“ a jen tak mávl rukou na strážce. „Víte, co máte dělat.“ Pak se rozšafně otočil zpátky na stále klečícího anděla. „Uvidíme, jak dlouho ti tento vzdor vydrží.“

„Aurelie, z tohoto chci mít poslušného gladiátora, je to jasné?“ promluvil ke zjizvenému poloplešatému muži jako hora ve zdobeném bederním pásu, který beze slova kývl. „*Věz, že umím být velmi přesvědčivý. A abych nezapomněl, tady nejsi anděl, tady jsi jen, jak bych to řekl,*“ následovala krátká pauza, „*obyčejný smrtelník?*“ Zašklebil se mu na rozloučenou Raphael a příložíce si číši ke rtům, mu poslal letmé mávnutí.

~ ~ ~

„Neposlušnost se trestá.“ Křičel Raphael ze svého balkonu nad cvičišťem tak nahlas, jak jen mu to jeho současná podoba dovolovala a nastoupení gladiátorů ho bez mrknutí oka poslouchali. „Budiž to výstrahou i ostatním. Začněte.“ Se zájmem se opřel o zábradlí a bedlivě sledoval dění pod sebou. Všichni zúčastnění věděli, co bude následovat, nikdo však neprojevil ani náznak empatie nebo soucitu.

Zpoza mohutných kovaných dveří dva dobře stavění strážníci doslova dovlekli Castiela ke dvěma poměrně širokým sloupkům, na kterých už lpěla zaschlá krev. Aréna celkově páchla krví, výkaly a hnijícím masem. Vláčeny anděl se bránil všemi dostupnými silami, které měl k dispozici. Bosýma nohama se zarýval do země a lokty se snažil zasáhnout strážné, avšak jeho odpor byl vůči vycvičeným a mohutně stavěným mužům spíše směšný. Než se stihl pořádně rozkoukat, surově mu sňali okovy a připoutali mu zápěstí lýkovými provazy ke sloupkům tak, aby musel stát. Když svoji část práce dokončili, rychle se odklidili stranou.

Zpod balkonu vyšel Aurelius a v ruce třímal dlouhý bič, na jehož trojitěm snopci se ve svitu loučí leskly ostré háčky. Do mrtvolného ticha se ozývalo skřípění písku zpod jeho sandálů.

Castiel vzhlédl vzhůru na Raphaela a vzduch prořízlo zasvištění biče. S ostrým prásknutím se mu do zad zakousl tenký pramínek kůže, zanechal po sobě hlubokou krvácející ránu a cestou se sebou vzal i cár kůže chycený do háčku. Při první ráně Castiel nevydal ani hlásku, s pevně sevřenými čelistmi se snažil srovnat s přívaly emocí a pocitem takřka nesnesitelné bolesti, které dosud v této syrové formě neznal. S každou další ránou cítil horkou krev stékající mu ze zad na zem. V nečekaném návalu všech těchto pocitů, na které nebyl dosud zvyklý a nedokázal je ovládnout tak, jak by to udělal normální člověk, mu nakonec sem tam uniklo hlasité zaúpění.

Po páté ráně přestal počítat, do očí se mu nezadržitelně draly slzy a kolena se mu třásla. Z pevně sevřených čelistí se mu nakonec dralo srdceryvné úpění, které však přihlížející nikterak nezajímalo. Po pár minutách mu ze zad visely cáry potrhané kůže a udusáný písek pod nohama se mu změnil v rudě lepkavou kaši. Když zvedl hlavu, spatřil Raphaelův více než spokojený úšklebek. K boku se mu tiskla otrokyně v lemované palle a s výrazem naprosté odevzdanosti ho dlaní mnula v rozkroku. Matně si ve své roztříštěné mysli uvědomil, že se snad až příliš podobá Jimmyho ženě Amelii. Tělo se mu otřásalo přívalem emocí, vztek, zlost, bezmoc a stále rostoucí bolest se v něm mísily jako jedna obrovská vlna.

„Staň se mým sluhou, mým gladiátorem.“ Ozývalo se v ozvěnách cvičišťem. „*Pokloň se, plaz se mi u nohou a bude to snesitelnější.*“ Neodpustil si mu poslat Raphael jedině strohé souvěťi, zatímco se se zvířecky ohrnutými rty nechával uspokojovat otrokyní. Když se z Castielovy strany dočkal jen hlasitého sténání, chytil otrokyni za kožený obojek a jediným trhnutím z ní strhl oděv. Přehnul ji přes zábradlí a s výrazem naprostého vítězství si ji přede všemi vzal. Přihlížející jen mlčky sledovali veškeré dění, nikdo nezasahoval, jen otrok za Raphaelem do pravidelného práskání biče mával velkým pérovým vějířem.

Skrze slzavou mlhu byl Castielův pohled plný vzdoru, z rozpraskaných rtů odkapávaly krvavé sliny. „Nikdy.“ Poslal Raphaelovi poslední slovo předtím, než ho tělo zradilo a uzavříc ho do osamělého nevědomí zůstal bezvládně viset mezi sloupky.

~ ~ ~

Když se Castiel probal, ležel na břiše na jakémsi dřevěném stolci s rukama spoutanýma v okovech pod sebou. „Tak snadné to nebude.“ Zašeptal mu do ucha Raphaelův známý hlas a dlaní se mu opřel o zmrskaná záda až se Castiel skřípaje zuby prohnul do oblouku. „Tady nemůžeš zemřít, nedovolím ti to.“ Pokračoval s jistou dávkou rozčilení a se zlým úšklebkem zatnul prsty do živého masa. Castiel táhle zavyl a ve snaze dostat se mimo dosah prstů začal škubat pouty tak silně, až si rozedral zápěstí a další rudé kapky ozdobily zaschlou krví pokryté okovy. „*Příjemné, že ano?*“ Neodpustil si Raphael a olízl si ret. Po chladném kovu stékaly nové a nové karmínově zbarvené pramínky.

„Na zítřejších výběrových hrách se určitě budeš vyjímat.“ Pronesl Raphael nahlas, kývl na otroka, který stál poblíž a pečlivě si utřel ruku od krve do podaného kusu látky. „Uděláš mi radost, i když zemřeš v aréně, když už nic, tak se aspoň pobavím.“ S těmi slovy se otočil na patě a rázným krokem opustil kamennou místnost.

Castiel se snažil mělce dýchat, jen tolik, aby co nejméně hýbal hrudí. Ostrá bolest pomalu odeznívala a zůstávaly jen tupé pozůstatky, které však stále tříštily jeho pozornost. Znavený bolestí a přívalem emocí, které se nyní dostavovaly ve stále větší míře, se tváří opřel o zčernalé dřevo stolce a zavřel oči. Zdálo se, že potlačená milost, pohřbená kdesi hluboko

uvnitř jeho samého přeci jen dokázala hojit fyzické rány o něco rychleji, než by zvládlo tělo samo.

~ ~ ~

Ostré polední slunce zvědavě ozařovalo celý amfiteátr. Schodovitá hlediště, oddělená pravidelně rozvrženými přepážkami byla přecpána lidmi různých věkových skupin. Většinu z osazenstva tvořili plebejci a nižší vrstvy, kteří se přišli pobavit surovou zábavou. Z širokého balkónu zdobeného sloupy s tympany opovržlivě shlížel Raphael se svojí novou rodinou. V roli místodržícího Palatina si kromě bezpočtu otroků různého původu vydržoval i početné stráže. Velmi neobvykle na tu dobu působilo i velké množství písařů a učenců, pod kterými se skrývali Raphaelovi andělští přísluhovači.

Castiel oděný do špinavé bederní roušky bez jakékoliv zbraně stál u zatím zavřených mřížových vrat a svírajíc železné pláty v dlaních sledoval, co se dělo přímo v cirku před ním. Do zběsilého řinkotu zbraní troubili vytrubovači a dav vykřikoval nadšením, kdykoliv se objevila krev. Čtveřice dospělých mužů se oháněla různou směsicí zbraní ve snaze sprovodit ze světa své soupeře za každou cenu, ve vřavě rozeznával obrysy sekery, meče i kopí.

Myslí se mu promítal celý jeho dosavadní život, viděl stvoření samotného světa, byl u vzniku i pádů mocných říší, byl u zrodu všeho, co se na Zemi odehrálo. Proč ho Raphael vsadil právě sem? Čeho se tím snažil docílit? Nenáviděl Raphaela, nenáviděl ho tak, jak jen mu to současný stav jeho mysli dovoloval. Bezmoc a hněv jím neomezeně lomcovaly natolik, že si ani neuvědomoval, že si o vrata drásá vlastní dlaně. Jeden z jeho bratrů, jak si to jen mohl dovolit?

Když se ze vzpomínek vrátil zpět, uprostřed cirku stál poslední muž, který jak se zdálo, zvládl přežít tak, že jednoduše zabil tři své protivníky. Množstvím jizev ozdobené tělo pokrývala směs potu, krve a písku. Muž, zjevně také otrok, chycený možná kdesi Thrákii zvedl své prací osvalené ruce a pokynul místodržícímu na pozdrav s hlavou jedné ze svých obětí napíchnutou na čepeli meče. Dav šílel nadšením, muži divoce skandovali a ženy v publiku se svlékaly, aby kusy oděvů odhodily vítězi.

A Raphael? Se svojí oficiální manželkou, ve které teď Castiel viděl Mary Winchesterovou, se archanděl zálibně usmíval a ruku měl hluboce ponořenou v jejím klíně. Castielovi se udělalo zle. Krutost a syrovost tohoto času a tohoto místa jím znatelně otřásla.

„Táhni a ukaž, co umíš,“ zařval na něj jeden ze strážných, vrazil mu do zkrvavené dlaně starý zubatý gladius a dobře mířeným kopancem jej poslal do prachu v cirku. Castiel s žuchnutím dopadl tvář do špinavého písku před sebou, když zvedl hlavu, spatřil, jak k němu míří krví pokrytý vítěz předchozího kola. Poměrně vysoký muž se k němu blížil s jistotou tunového býka, s každým jeho krokem se země pod Castielem znatelně otřásala. Plivajíc směs slin a písku se rychle vyškřábal na nohy, cítil, jak se mu od šrámy pokrytých zad odráží shnilá zelenina, toliko k uvítací ceremonii nové krve ze strany diváků.

Zatnul zuby. Zúčastnil se tolika bojů, nebyl v tomto ohledu žádným nováčkem, ale bojovat s andělem nebo proti démonovi je věc zcela jiná. Tohle byl člověk, otcem stvořená bytost, která byla zaslepena svojí dobou. Má právo ho zabít?

„*Tak jen do toho, bratříčku.*“ Dodával mu odvalu Raphael, jeho manželka se po jeho boku svíjela v orgastické křeči a zoufale si v rozkroku držela jeho ruku; otroci dál ztuhle ovívali své majitele dlouhými pavími pery.

V tom už byl muž před ním a z pŕlpiruety po něm vyjel přesně mířenou sekundou. Než stihl anděl včas zareagovat, špička útočícího meče mu rozsekla kůži na levé straně hrudi a následná rána štítem do brady ho poslala obloukem k zemi. Když těžce dopadl na záda, do otevřených ran se mu zaryl písek a ostrá bolest ho na pár chvil ochromila, lapal po dechu, pustil meč a polykal vlastní krev z natrženého rtu.

Muž vítězoslavně mával vztyčenýma rukama k divákům, kteří hlasitě skandovali, byl si jistý svým vítězstvím. Tenhle otrok pro něj neznamená žádnou hrozbu, poslouží jen jako hračka, kterou nakonec pro svoji větší slávu podřízne jako prašivého psa.

Castiel se s námahou a sebezapřením přetočil na bok a vydrápal se zpátky na nohy. Utřel si krev z pusy do hřbetu ruky a sevřel meč ještě pevněji. Muž se k němu otočil a probodával ho krví podlitýma očima. Castiel z jeho pohledu poznal vše, jeho vlastní bolest, ztrátu, vztek, otupělou poslušnost a touhu po novém životě.

Chlap na pár sekund nepřítomně zamrkal a pro obveselení přihlížejících efektně zaparíroval. Raphael se očividně přidal do hry. Poté zaútočil primou, Castiel však s útokem na nohy počítal, odrazil útočící čepel stranou a patou kopl útočníka přímo do nechráněného žaludku. Muž se s výrazem překvapení na chvíli zastavil a hehavě lapal po dechu. Pak se nahnul a naznačil nový útok primou, přičemž Castiela přetáhl štítem přes hlavu s takovou silou, až to zadunělo. „*Pokloníš se, budeš se mi plazit u nohou.*“ Anděli se před očima rozběhly hvězdičky, ze zkrvavených úst mu vylétla vyražená stolička a míříce zády znovu k zemi se jen instinktivně ohnal mečem.

Když dopadl na zem, navalilo se mu, stočil se bolestí i nevolností do klubíčka a na počkání vydávil trochu žaludečních šťáv. Pokračování scény už nespatriřil, urputná bolest ho katapultovala zpátky do bezvědomí.

O zbytek se postaral sám Raphael, nechal Castielův meč protnout mužovo břicho. Ten se jen překvapeně zapotácel, s vyděšeným výrazem sklopil hlavu a do nastavené dlaně mu vyhřezly vlastní střeva. Ještě nějakou chvíli stál, pak se zakymácel a za naprostého ticha se svalil na zem jako podřatý. Diváci překvapením mlčeli, ale pak začali divoce ryčet. Raphael byl očividně rozladěný nutným zásahem, mnul si tvář a z očí mu plál hněv. Dávat palec dolů by nemělo smysl, muž bez dechu ležel v tratolišti vlastní krve a byl očividně mrtvý. Vítězem se stal Castiel, který se však válel zkroucený v písku, ve vlastní krvi a zvracích.

TBC

II. část

Multis ictibus deicitur quercus

Pod mnoha ranami padne i dub.

NC-17

Pomalou a neodbytně se probouzející vědomí Castiela zásobovalo vjemy, které by raději nevnímal a pocity, které by raději necítil. Hlava mu po úderu štítem třeštila tak, až se mu stále dokola zvedal žaludek a záda měl napnutá zaschlou krví z nově otevřených ran v aréně. Opatrně zkusmo pootevřel oči a v malém, skomírajícím světle pochodně zjistil, že se opět nachází ve své kobce, jen lavice byla pryč.

Lhostejně přešel očima vlhké, plesnivějící kameny, které tvořily studené zdi jeho cely a vyčerpaně je zase zavřel. Jeho mysl zahlcovala tupá, přetrvávající bolest. Bolelo ho celé tělo, schránka, která kdys dřív nebyla jeho. Nebyl na to zvyklý a stále měl problém se s tolika vjemy najednou přijatelně vyrovnat.

„Tak tohle znamená být člověkem? Mít povinnost snášet bolest, ponížení a utrpení? Jak jen mohou. Jak se s tím vůbec mohou lidé vyrovnat se ctí?“ běželo mu znavenou hlavou a najednou, po všech těch éonech, které strávil na Zemi jako anděl Páně, začal pociťovat k lidskému pokolení jakýsi druh úcty. Vždy předtím to byla jen shovívavost a taky rozčarování nad jejich jednáním, nad jejich popíráním Boha a z jeho pohledu nelogickým chováním.

Teď, teprve až nyní dokázal rozlišit i tu odvrácenou stranu mince, jaké je to být člověkem, doopravdy se jím stát. Tohle byl jen krátký začátek strastiplné cesty, jejíž konec se ztrácel v nedohlednu.

Raphael ho nenechá zemřít, Raphael. Castielovo obočí se rozčíleně stáhlo, až mu na čele vyskočila hluboká vráska. Lícni svaly se napnuly, jak pevně sevřel rty a zaskřípal zuby. Nechával se unášet narůstajícím pocitem nenávisti, která mu kolovala žilami spolu s jeho krví. Ten dřívě neznámý pocit se mu zamlouval, bolest ustupovala stranou potlačována mocnou nenávistí, která mu rezonovala celým tělem a pak vybuchla v jeho hlavě takovou silou, až nakonec zcela překryla onu neodbytně se navracející pulzující bolest.

Castiel byl tak soustředěný na ten opojný pocit, že si ani neuvědomil zarachocení klíče v zámku a jen velmi pomalu se do jeho povědomí dostával skřípavý zvuk otevíraných veřejí kobky. Hlavu měl nepohodlně opřenou o vlhké kameny a oči zavřené. Snažil se mělce dýchat a pokud možno se nehýbat, aby si zbytečně neotvíral již částečně zacelené rány na zádech.

Ani se nestačil vrátit do kruté reality, když se mu do očí i přes zavřená víčka nepříjemně zarylo jasné světlo z pochodně. V nose ucítil pach pálicí se pryskyřice a spolu s ním i prudký žár na své tváři. Instinktivně uhnul hlavou a spánkem narazil na vyčnívající ostrý hrot kamene, o který si nechtěně roztrhl kůži. Čerstvá teplá stružka krve mu začala stékat po tváři na krk. Ještě pořád si na ten nechutný pocit nezvykl a z železitého zápachu krve se mu ještě stále zvedal žaludek.

Světlo i žár pochodně ho však následovaly. Pak uslyšel jemné zavržení holenních plátů a než stačil otevřít oslepené oči, prudký kopanec do spodní části žeber mu vyrazil dech tak nečekaně, až se jeho tělo odevzdaně sesunulo na stranu.

„Ještě žije, můj Domine.“ hrubý hlas se od něj vzdaloval, jak se voják pomalu narovnával.

„Hm, jak vidno, tak tenhle má tuhý kořínek.“ rozezněl se Raphaelův zvučný hlas kobkou, „Dej mi louč.“

Pěstnými prsty překvapivě robustní ruky se chopil kouřící pochodně a pomalu přistoupil k vězni. Velmi pozorně sledoval místa, kam pokládá své nohy. Kousek od Castiela se zastavil a sklonil prskající světlo tak, aby na něj pořádně viděl. S pocitem naprostého uspokojení si prohlížel nahé tělo ležící na zemi a očima zálibně přejel po stěně pokryté čerstvou krví, kterou tam zanechalo k zemi se sunoucí věžňovo tělo po vojákově kopanci.

„Tak bratře, jak si to všechno užíváš? Já se opravdu dobře bavím, ale nebudu necita a znovu ti předkládám svou nabídku.“ Vyzývavě zdvihl obočí. „Pokloníš se mi a budeš mi pokorně sloužit? Uděláš to a tohle všechno skončí.“ Castielovi zněl v hlavě jeho posměšný hlas a bolestivě ho tloukl do spánků.

„Otroku, podívej se na mě a odpověz! Budeš pro mě zabíjet?“ jeho výrazný hlas se nepříjemně zaryl do uší přítomné strážní anděli, který pomalu otevřel oči protkané závojem bolesti. Upřel je na svého vězňovatele a zhluboka se nadechl, vsunul pod sebe třesoucí se ruku a pomalu se na ní vzepřel. Následkem nádechu se mu do mozku nutkavě zabodla bolest zlomeného žebra, skrze zuby mu prudce unikl vzduch spolu se zasténáním a ruka se mu podlomila. Na poslední chvíli zatnul svaly, hlesl a vzepřel se oběma rukama tak, aby tváří nepadl před ozdobné topánky Raphaela, za což si vysloužil jeho pohrdavý úšklebek.

Pomalou se před archandělem, který s krutým úsměškem sledoval jeho snahu nedat najevo trýzeň, narovnal, škrábající koutky se postavil a hrdě pozvedl hlavu. Oči se mu v mihotajícím světle blýskaly neodbytně čišící nenávistí.

„Nikdy před tebou nekleknu, nejsem tvůj otrok!“ zachrčel Castiel a krvavou slinou zasáhl Raphaelovo bělostné roucho.

V černé tváři postupně pohasínal posměšný úsměv, černé oči rychle ztvrdly a rty se stáhly do úzké čárky. „Ale to se právě pleteš, ty jsi můj otrok a já si s tebou můžu dělat, co chci!“ zasyčel na něj vztekle archanděl, obrátil se k vedle stojícímu vojákovu a štěkl, „Tvůj meč!“

Voják mu ho beze slova podal a nezúčastněně obrátil svůj zrak zpátky na vězně.

„Ještě pořád mi budeš vzdorovat?“ z Raphaelových očí již čísel čirý vztek. „Dobře, taky nemám rád, když jdou věci lehce.“ Poznamenal věčně a zuřivě odsekávajíc jedno slovo za druhým si se zaujetím prohlížel meč, který držel v ruce. „A to, jak tě zlomím, to si vychutnám!“ Dodal se spokojeným zavrčením a oči mu až nepřírozeně plály narůstajícím hněvem.

Rázně přikročil k třesoucímu se anděli ještě blíž a s radostí lesknoucíma se očima přiložil špičku třpytícího se ostří Castielovi na slabiny. Opatrně přitlačil na jemnou kůži, až anděl sykl nečekaným přívalem další o slovo se hlásící bolesti a se zaujetím sledoval rostoucí krůpěj krve, která se objevila v čerstvé ráně. Pomalým pohybem ruky vedl řez ze slabin přes břicho napříč hrudí, až se špička meče zastavila pod pravou klíční kostí. Bedlivě se podíval anděli do očí a se zvyšujícím tlakem nořil ostří meče hlouběji do chvějícího se těla.

Castiel rychle a trhaně oddechoval, ruce se mu sevřely v pěst a záhy vylétly vzhůru, aby zastavily Raphaela. V půli cesty je však něco zastavilo a prudce jimi trhlo zpátky dolů, když řetězy, kterými byl připoután ke zdi, zastavily jejich pohyb. Těžké okovy se mu svezly po zápěstích a otevřely a prohloubily mu rány, které se mu na ruku skvěly už od včerejšího večera. Jenže tohle všechno už on ve své agónii nevnímal, každou svou buňkou vnímal pomalu se zabodávající hrot meče, jak si bezohledně razí cestu hlouběji do jeho těla.

Po chvíli Raphael meč vztekle vytrhl z rány, odhodil ho stranou a volnou rukou sevřel Castielovu čelist, aby ho surově natlačil na zeď. S uspokojením sobě vlastním se mu zhluboka díval do očí, aby tam spatřil postupně mizející vzdor, v posmutnělých modrých očích zůstávalo už jen pouhé utrpení.

„Vybral sis sám, ostatně, to jsi přece chtěl.“ Ušklíbl se Raphael. „Tak moc jsi toužil mít svobodnou volbu.“ Pohrdavě se zasmál, až stěny jeho slova zlověstně opakovaly. „Teď poznáš, co je to peklo. Protože lidé si vymysleli peklo už tady na zemi.“ Na chvíli se ve svých slovech zarazil. „Vlastně si jich vymodelovali spousty a ty teď pár z nich zakusíš.“

Castiel otupěle zamrkal, aby se zbavil pálivého pocitu v očích, když mu do nich pomalu stékal pot, který se mu hojně perlil na jeho čele. Pomalu začínal nenávidět i ten pocit bezmoci, rozčilovalo ho i to, že mu Raphael sebral i tu malou možnost se bránit. Vzduchem doslova čpěla spalující vůle archanděla. Castiel mu mohl v očích i se svými značně omezenými schopnostmi vyčíst, jak se nemůže dočkat okamžiku, kdy se před ním bude anděl plazit. Modré oči se zkalily odporem a tuhle změnu Raphael okamžitě zaregistroval.

„Tu ránu mu nechte zacelit, nesmí mi tu vykrváct.“ Upozornil dost důrazně strážce. „Pak ho odved'te do dolů.“ I přes strohé příkazy se nepřestával dívat do modrých očí, ve kterých s uspokojením zahlédl zákmit strachu. Zle se usmál, s opovržením pustil Castielovu čelist a štítlivě si otřel ruku do svého roucha. „Uvidíme, jak dlouho ti bude trvat, než změníš názor.“ Pohrdavým pohledem přešel Castielovo bledavé, nahé a vrávorající zkrvavené tělo. Ušklíbl se, „stejně potřebuješ zocelit a získat svaly, takhle bys byl v aréně jen pro ostudu.“ Věnoval mu poslední posměšný pohled a vyšel dveřmi kobky následovaný stráží.

Strážný se po chvíli vrátil v doprovodu špinavého, otrhaného a hnilotou páchnoucího chlapa, který silně napadal na svou nezvykle zkroucenou nohu. Za ním doslova tiše cupitali dva otroci, jak jen jim to okovy na vyhublých nohou dovolovaly. S tupými výrazy ve tvářích nesli velkou mísu se žhavými uhlíky, ze kterých prosvítal široký hrot do ruda rozpálené dýky.

Chlap dokulhal přímo k anděli, nevybíravým šťouchancem jej opřel o zeď a špinavou rukou mu prozkoumával pozvolna krvácející zranění po meči. Když zajel prsty do rány, Castiel sebou křečovitě škubl a sípavě vydechl.

Znetvořený mužík si něco pobrukoval, otřel si špinavý nos do hřbetu ruky a mávl na otroky s mísou, aby přistoupili až k němu. Dlaň si omotal kusem hadru, který měl zastrčený za pasem a opatrně uchopil rozpálenou dýku.

„Ani se nehni, pokud nechceš trpět víc, než je nutné.“ zamručel křivonožec znuděným hlasem a podíval se na Castiela. Levou ruku mu přitiskl na hrud' pod ránu a bez váhání vnořil rozžhavený hrot do rány, která se začala okamžitě pálit. Castiel vytřeštil oči, hlava se mu zvrátila vzad až s duněním narazila do stěny, tělo se bez jeho vůle prohnulo do oblouku a z úst se mu vydralo zvířecí skučení, které sílilo a rozléhalo se kobkou v divokých ozvěnách doprovázené řinčením okovů, z jejichž zajetí se mu nedařilo vysvobodit. Připadalo mu, že procedura trvá věčně, jeho tělo se bolestí a šokem křečovitě zkroutilo a neovladatelně se třásl.

„Uvidíme, teď už je to na něm.“ dolehlo k němu vzdáleně a ruka i s mučivým hrotem dýky zmizela.

Před očima se mu zběsile míhal rozmazaný obraz cely a pak jeho mysl konečně milosrdně zastřela temnota. Castiel se pozvolna sesunul po zdi dolů, zanechávaje za sebou krvavou stopu z rozdrásaných zad.

Mužík si odplivl, otřel si zaslitaná ústa do hřbetu špinavé ruky a vrátil dýku do mísy. „Tady slitování nečekej.“ Utrousil k právě ošetřenému tělu a s otroky zanechal Castiela jeho dalšímu osudu.

TBC

III. část

Nullum crimen sine lege
Kde není zákon, není zločin.
NC-17

Následující ráno bylo pro Castiela jistým způsobem vysvobozením. Noc strávená na prašivé hromádce slámy s krysami a štěnicemi byla snesitelná pouze v tom smyslu, že ho havěť neobrala na kost. Neměl dost sil, aby je neustále odháněl rukama v těžkých okovech, schoulený se natlačil ke zdi tak, aby byl co nejméně dosažitelný a celou noc se jeho mysl střídavě oddávala nočním mūrám a temnému bezvědomí.

Raphael o něj po celý zbytek noci neprojevil sebemenší zájem a jedinou známkou jeho dohledu byl strážný, který v pravidelných intervalech chodil na obhlídku a skrze špehýrku ve dveřích kontroloval, zda je vězeň stále na svém místě.

Záda pokrytá zaschlým krvavým škraloupem už mu nezpůsobovala taková muka, jako dřív. Nepřemýšlel nad tím, ale po tom všem si byl jistý jednou věcí, že i lidská mysl se časem otupí natolik, že Raphaelovi nakonec podlehne. Tahle představa ho děsila, nebyla to jen noční můra, byla to čirá hrůza, která ho svoji chladně brutální náručí neustále obklopovala.

Nesmí, nikdy mu to nedovolí. Souboj v jeho mysli, z něhož byl ráno vytržen vrzajícími panty, však kdesi hluboko pokračoval i bez jeho přítomnosti.

„Vstávej zmetku.“ Ozvalo se stroze chladnou místností a očekávaný kopanec se již nesetkal s žádaným vyjeknutím. Castiel jen chrčivě vydechl a opíraje se ramenem o zeď se vrávoravě postavil na vlastní nohy. Hluboká a vypálená rána po meči nekrvácela, ale zahrnovala ho všudypřítomným pocitem tupé bolesti. Ani sám nevěděl, proč vlastně nezůstal ležet a nenechal se třeba ukopat k milosrdné smrti. Snad vědomí toho, že ho Raphael tak jednoduše nenechá zemřít?

Nejistě stojíc na vlastních nohou se díval skrze strážného kamsi dozadu, na vlhkou protější zeď. Ne, nebylo mu to jedno, jen činil to, co z jeho pohledu způsobovalo nejméně bolesti. I když, proč vlastně? Tohle bylo nyní jeho tělo, Jimmy už byl dávno vypuzen někam pryč. Možná do nebe? Ruce svěšené podél těla se mu třásly a svaly ve tvářích mu neovladatelně poškubávaly.

Záhy se vedle strážného objevil další chlap, Castiel se při pohledu na něj znatelně otřásl. Svalnaté tělo bylo pokryté šedivým prachem a potrhaný hadr vzdáleně připomínající ušmudlanou tógu mu v cárech pokrýval opálenou kůži.

Byl o hodně vyšší než Castiel, shlížel na něj s despektem a podmračený výraz v jeho buldočích očích nevěstil nic dobrého. Přistoupil přímo k němu a rukama připomínajícíma spíše lopaty mu jediným nacvičeným pohybem nasadil kovový obojek dřív, než stačil Castiel jakkoliv zareagovat. Krom překvapeného výdechu se kobkou ozvalo jen hlasité vrznutí následované cvaknutím. Chlapisko sevřelo pojistku obojku na krku kleštěmi tak, aby jej obyčejný smrtelník nemohl sejmout, rty se mu sevřely ve spokojeném úšklebku a když o krok ustoupil, jen si otřel špinavý nos do hřbetu své mohutné tlapy.

Castiel jen nevěřičně sklopil oči. Nemělo smysl bojovat, nemělo smysl na to nějak reagovat. Co víc mohl čekat? Nasucho polkl, až mu obojek nepohodlně poskočil po ohryzku. Těžký

kus kovu ho celkem příjemně chladil na horečkou rozpáleném krku. Tělo, které nyní bylo jeho, se se vším tím utrpením vyrovnávalo po svém.

„Jak nám to sluší.“ Neodpustil si poznámku svalovec a schoval kleště zpátky za opasek. Smrděl vším možným, ale kouř převládal. „Třeba se dožije konce týdne.“ Zašklebil se na strážného a poškrábající se na hrudi počkal, až strážný odepne okovy od stěny a šrouby je spojí s obojkem. Castiel cítil jeho oči, jak si ho doslova hladově prohlíží a po zničených zádech mu na zbytcích kůže vyrazil studený pot. Neměl tuhle dobu rád, opravdu ne.

Místností hlubokým tónem zachřestily řetězy, když jimi chlap brutálně trhl a Castiel se jen s hýknutím předklonil, když se mu obojek zaryl do zátylku a donutil ho k nečekanému pohybu vpřed. Aby udržel rovnováhu, vykročil. „Tak se mi to líbí.“ Pochválil ho chlap a ještě jednou škulbl svoji obrovskou tlapou, ve které svíral druhý konec řetězu. Následovalo další heknutí a další krok vpřed. „Snad tě nebudu muset takto vybízet, aby ti ten krček náhodou nekřupnul.“ Vesele to okomentoval svalovec a rázným krokem se vydal ke dveřím, táhnouc za sebou Castiela na obojku jako psa.

Castiel se na něj už nepodíval, s očima sklopenýma ke špinavé podlaze a v předklonu se nechal s občas projeveným odporem odvést.

~ ~ ~

Když konečně vyšli ven na denní světlo, Castiel zamžoural očima. Sluneční paprsky se mu bezohledně zabodávaly do na tmou zvyklých očí. Než se stihl rozkoukat a přivyknout si na ostré světlo kolem, ucítil, jak mu někdo omotává dosud nahé přirození drsnou látkou. Instinktivně chtěl cuknout stranou, ale obojek a další trhnutí mu připomněly, kde je jeho místo.

Po chvíli se konečně rozkoukal, stál na onom plácku před Raphaelovým novým domem a hnědovlasá otrokyně mu uvazovala primitivní bederní roušku kolem pasu. Klečela a nevěnovala mu jediný pohled, podlitiny po celém těle značily, že asi není nejposlušnější. Další otrokyně stojící přímo vedle něj, shrbeně držela mísu s podivnou mléčně zbarvenou hlenovitou tekutinou a nepřítomně sledovala bublinky, které se v ní samovolně objevovaly a zase mizely.

„Správně Castieli, nenechám tě zemřít.“ Zarezovalo mu hlavou. „bude to nekonečné.“ Z balkónu nad nimi na ně shlížel Raphael ve svém oblíbeném tmavě fialovém rouchu. Aniž by nahlas promluvil, mávl směrem k vozu, který stál u druhé hlavní brány.

Otrokyně se z kleku postavila a namočíce část látky, která visela druhé z nich přes loket, začala zezadu otírat Castielova záda. Se syknutím se prohnul vpřed v představě další ostré bolesti, ale ta k jeho údivu nepřicházela. I když očekával další podraz, tekutina nebyla kyselinou ani ničím podobným a dalo by se říci, že dokonce až nečekaně chladila rány. Povolil napětí a s nyní pokleslými rameny poslušně stál. Po chvíli otrokyně odložila látku a se svojí kolegyní se sklopenou hlavou odešla mimo jeho dohled.

Pak zaregistroval i další pohledy, kterak se do něj doslova zabodávají. Mírně pozvedl hlavu, aby oněm pohledům oponoval. Celé bratrstvo zdejšího Domina bylo nastoupené v plné parádě. Řada pevně a mohutně osvalených mužů si ho s různými výrazy opovržení prohlížela jako kus masa.

Byl oproti nim směšný, bílé, krví a tmavými skvrnami pokryté, rachitické torzo stojící před řadou snědých a jizvami pokrytých svalnatých mužů. Nikdy dřív nad svojí schránkou nepřemýšlel. Neměl to zapotřebí, on sám byl svojí vlastní existencí a pro tu krátkou chvíli, kterou měl na Zemi strávit, to nebylo důležité. Nebylo. Sám teď pocítil něco, co by se dalo nazvat studem, očima se vrátil zpátky k zemi.

V myšlenkách se vrátil zpátky do nebe, přesněji do těch nepatrných zbytků, do kterých mu jeho nyní omezená schopnost myšlení dovolovala vstoupit.

Pak si vzpomněl na Deana, na zelené oči, jeho úsměv. Jako ve snách ho odtáhli k vozu, kde svalovec zaklínil konec řetězu do připravené západky a zašklebíc se plesknul Castiela po zadku, jen to přes látku mlasklo a Castiel čelem nabral dřevěnou spojku. „Z tebe bude pěkná děvka.“ Zašeptal mu chlípně do ucha chlap a kývl na Raphaela, který si oliznuvši horní ret přitáhl nejbližší otrokyni, aby ji zase ke všeobecné radosti zprznil.

Vedle Castiela stojící mladší muž, zjevně také otrok, od něj o krok ustoupil a raději se přidružil k dalšímu muži, který byl připoután o západku dál.

Zatímco Raphael za hlasitého sténání bezostyšně ukájel svoji potřebu na ohnuté otrokyni, zdejší gladiátoři se na pokyn Aurelia chopili svých zbraní, aby pokračovali ve výcviku. Cvičištěm se ozývaly tupé rány dřevěných zbraní a štítů, doprovázené funěním a hekáním zápasících mužů.

Na prásknutí biče a hlasitou pobídku se do vozu zapřažený kůň rozhybal do líného kroku. Druhá brána se s nepříjemným skřípáním otevřela a za pravidelného povrzávání starých kol se do kroku vydali i tři otroci, zapřáhnutí za vůz.

~ ~ ~

Nevěděl, jak dlouho vlastně šli. Byly to hodiny? Byly to dny? Za monotónního povrzávání povozu jen kladl nohu před nohu jako stroj a jednoduše šel, klást odpor by postrádalo smysl. Celou dobu měl zavřené oči a hlavu skloněnou. Přemýšlel o tom, nechat se k smrti uvláčet za onen prokletý obojek za povozem, ne, jistou hrdost stále má. Tu radost ze znovuoživení Raphaelovi neudělá.

Nemajíc boty si plosky nohou rozdrásal až do masa, ale bolest byla natolik všudypřítomná, že to nevnímal. Vůz v jistých pravidelných intervalech zastavoval, ale Castiel neměl ponětí o čase, už ho necítil tak, jako dřív. Při poslední zastávce se i se svými společníky svalil do prachu cesty a rychle zavřel oči ve snaze na malou chvíli usnout a odpočinout si. Slunce na obloze nepříjemně páliło a horký vzduch byl nasycený prachem.

Neodpočívali ani čtvrt hodiny, když je přesně směřované rány bičem pozvedly zpátky na nohy. „A jdeme, čoklové.“ Funěl na ně otlý a nekvalitním vínem páchnoucí vozka, který se celou dobu vezl na primitivním kozlíku a radost z toho, že může někoho zbít, z něj přímo čišela.

Měl žízeň, tak strašnou žízeň. Jazyk se mu bohapustě lepil na patro a rty měl na mnoha místech hluboce rozpraskané. Slunce páliło jako každý den předtím, který den vlastně? Castiel nepřemýšlel, neměl ani dost slin na to, aby si rty mohl olíznout. V krku ho škrábal

prach a aniž by to dřív zaregistroval, měl krk do krve rozedraný od nepohodlného obojku, za který byl k vozu připoután.

~ ~ ~

Když se slunce sklánělo k západu a okolí pokrýval rudý háv posledních paprsků, dorazili na místo určení. Vůz se s nečekaným trhnutím zastavil tak, až Castiel opět nabral dřevěnou spojku čelem a hlava se mu samou nevolností zamotala.

„Posily do skupiny A.“ slyšel vzdálený hlas druhého ze dvou strážných, kteří doprovázeli vozku. Měl se rozhlédnout? Nezajímalo ho to, ať už byl kdekoliv, ony tupé rány, které se ozývaly ze všech stran, mu nyní dávaly zcela jasnou představu o daném místě. Primitivní krumpáče narážely do tvrdého žulového kamene a hlíny, byl v dolech.

Vzduch protínalo několik strohých rozkazů a práskání biče. Ostrý kožený konec však dopadal na jiná záda, i když se trojice nově příchozích při každém prásknutí instinktivně nakrčila.

Další mohutné zaprášené ruce odpoutaly řetězy ze západek. Když Castiel otevřel oči a v obavě, že onen mohutný chlap se přemístil i sem, zvedl pohled na toho, jenž teď držel konec řetězu. Byl to jiný, snědý a vzrostlý chlap, ale výrazem očí to byla přesná kopie toho, který vyprovázel Castiela z jeho Raphaelem stvořené přátelské domoviny.

Když si chlap všiml jeho pohledu, mlaskl a mrkl na něj. Castielovi se udělalo silně nevolno a polila ho vlna studu, že snad otisk na zadnici vidí všichni kolem. Víc nestihl myslet, kus nyní rozehrátého kovu se mu hladově zakousl do krku a donutil ho k pohybu za mužem, který se rozešel přímo k nejbližší jeskyni. Se sípavým dechem se všichni tři otroci dobelhali do nejbližšího stínu, kde je chlap přesně mířenými kopanci usadil na zem. „Čekat a ani se nehněte.“ Zahřímalo chlapisko a mávlo na stráž s bičí stojící opodál.

Příkazu nebylo třeba, všichni tři se v křeči zkroutili do fetální pozice a snažili se vrůst do země nebo s ní alespoň nenápadně splynout.

„Chlemtejte, další příděl bude až ráno.“ Zařval náhle se objevivší muž a s hřímavým smíchem na ně vylil celé vědro smradlavé vody. Castiel i jeho kumpáni žíznivě chytali každou kapku, ať už to bylo cokoli, mělo to v sobě vodu. Rty hladově bořili do mokrého prachu země a stráž se očividně velmi dobře bavila.

„Vstávat a do práce, šmejdi jedni líní.“ Řinkot řetězů a práskání bičem je probralo zpátky do reality. Strážní si trojici rozebrali, chlapisko samozřejmě zbylo na Castiela a mělo z toho neskrývanou radost. „Tak jdeme.“ Dva metry ho táhl po zemi za krk za sebou, přičemž se smíchem doslova dávil. Chladně vypočítavý zvuk se Castielovi mrazivě vrýval do mozku. „Koukej se vydrápat na ty hůlkovité hnáty.“ Štěkl na něj a počkal, než se Castiel neobratně postaví na nohy, aby ho dovláčel na jeho nové pracovní místo.

„Tady je tvé místo, žádný nástroj nedostaneš, tyhle šutráky,“ mávl na čerstvě vykopanou haldu kamení před sebou, „budeš odnášet támhle na tu hromadu, je to jasný?“ trhl řetězem dolů tak, aby Castiel musel kleknout a zároveň ukázal na pár desítek metrů vzdálenou hromadu na ostrém slunci. Castiel cítil, jak mu z otevřených škrábanců na krku i zápěstích stékají tenké pramínky čerstvé krve. „Neslyším,“ zařval chlap a kopl ho do boku, až se Castiel předklonil a se sípavým hlesnutím se opřel čelem o zem. Kutači v okolí si ho nevšimli,

jakoby tam nebyl ani on, ani strážný. „Pořád neslyším,“ rudl chlap vzteky, „seš snad hluchej?“ následující kopanec převrátil Castiela na bok až vydal přidušené, „ne.“

„Tak mě nesar a koukej makat.“ Ještě jednou škulbl řetězem a nakopl ho přímo do páteře tak, až se Castiel z klubička narovnal. „Vidím všude.“ Zahřimal na rozloučenou, sehnul se a připnul konec řetězu ke spojce okovů na rukou. Bolestí oslepený Castiel se se slzami deroucími se do očí pomalu zvedal na nohy. Otřel si sople i slzy do hřbetu ruky a v předklonu se ohnul k hladě kamení, kterou tam pohotově chystal osvalený černochoch s krumpáčem.

Ne, Raphael ho nezlomí, tak jednoduše ho nezlomí.

~ ~ ~

„Tehle hezkej zadek toho moc nevydrží, vždyť se na něj podívej.“ Chrochtal svalnatý chlap, který Castielovi určil jeho nové pracovní místo. Nyní se opíral loktem o skálu ve stínu, družil se s dalšími strážnými a z číše ve špinavě tlapě usrkával vodu s vínem.

Vedle něj stojící menší strážný s krátkými černými vlasy jen s úšklebkem zavrtěl hlavou. „Bude muset.“ Odkousl si z kusu chleba a očima se vrátil zpátky k rachitické postavě tahající v pravidelných intervalech kusy kamene. „Dominus poslal jasné rozkazy.“

„O čem to žvaníš?“ ohrnul se na něj svalnatec a zakuckal se.

Černovlasý se pohledem vrátil zpátky k němu. „Ručíme za něj.“ pokrčil rameny. „Má se otužit a pak nastoupit do arény.“ Pronesl celkem suchým hlasem a ukousl si další kus chleba.

„Tahle troska?“ nevěřícně zakroutil hlavou jeho oponent a s přimhouřenýma očima pozoroval Castiela, jak s výrazem otupělého utrpení vláčí další kus vydolované skály na určenou hromadu. Příkaz Domina kazil jeho plány, ve své pracovní skupině neměl rád neschopné nebo

málo pracující položky, ke kterým Castiel očividně zapadal. Mnoha jemu podobným se stávaly smrtelné nehody. Svalovec zaskřípal zuby a jediným lokem dopil svoji číši, aniž by z něj spustil oči.

~ ~ ~

Už byla skoro noc, celé okolí osvětlovalo velké množství loučí a strážných ohňů, když se ozval hlasitý zvuk gongu, který oznamoval konec dnešní práce.

Žízňivý a hladový Castiel sotva pletl nohama, při smyslech ho držela jen neutuchající nenávisť a představa, že ho Raphael tímto způsobem nezlomí. Nevěda, kam má vlastně jít následoval ramenatého kutače, jehož kamení celou tu dobu odnášel k dalšímu zpracování. Černoch odevzdal svůj krumpáč u skupiny velmi dobře ozbrojené stráže a zamířil k řadě starých, rozvrzaných lavic uprostřed prostranství. Castiel ho slepě následoval.

Hlad sám o sobě znal, po setkání s jedním z jezdců apokalypsy si tento pocit uvědomil snad až příliš. Ano, měl hlad a ten další neméně nutkavý pocit byla žízeň. Mezitím se před ním vytvořila dlouhá fronta otroků, kteří pracovali v různých částech dolů a automaticky se řadili. Neomaleně ho předbíhali a odstrkovali stranou. Byli na to zvyklí, byl to každodenní boj o potravu, který Castiel neznal. Po další ráně loktem se postavil za jednoho z mužů a nehodlal ustoupit. Dokonce jednomu z těch, kteří se ho snažili předběhnout, rozrazil ret okovem, jen aby zůstal v řadě. Začal se přizpůsobovat.

Po prvotních potyčkách a několika výchovných ranách bičí se řada srovnala a líným krokem se posouvala vpřed tak, jak se rozdával večerní příděl. Castiel bojoval sám se sebou, aby zůstal stát, vlna adrenalinu, vyburcovaná bojem o pořadí už pomalu přecházela a nahrazovala ji neuvěřitelná únava. Když přišel na řadu, málem upustil dřevěnou misku, když mu do ní přistála hrudka něčeho, co vzdáleně připomínalo kaši. Po vzoru všech ostatních se se svým kusem žvance uchýlil stranou a jako vyhladovělý pes rychle spolykal všechno, co v misce měl.

Udělal dobře, kousek od něj seděl otrok, mladý muž, jeden z jeho „druhů“, se kterým sem byl odvezen z Palatina. Ten přišel o misku a ještě si odnesl modrofialovou památku pod okem. Následovalo několik dalších prásknutí bičem a otroci si polehali na určená místa u zdí, nad kterými byly postaveny primitivní přístřešky.

Castiel přišel pozdě, s bolestným výdechem se stočil do klubíčka u něčích nohou mimo shnilou slámu a dýchaje si na ruce se snažil netrást zimou. Bolest, ten známý a všudypřítomný pocit ustupoval do pozadí a nahrazovala ho palčivá zima. Rány pomalu zasychaly a přestaly krváčet a Castiel pomyslel na Boha. Co všechno nadělil lidem, čeho ušetřil anděly, až únavou usnul.

~ ~ ~

Nad ránem ho probudila zima a zvuk jeho vlastních jektajících zubů. Z nebe se spouštěly nekonečné nitě studené vody a s radostným cvrkotem dopadaly k zemi. Spící otroci byli natlačeni pod přístřešky, ti šťastnější celým tělem, zbývající alespoň horní částí těla. Castiel ležel na dešti celý, pootevřenými rty chytal dopadající kapky, aby i přes vtíravou zimu uhasil žízeň. Stočený do klubíčka cítil, jak se krvavé strupy rozmáčejí a bolest začíná bojovat se zimou o vládu nad jeho smysly.

Cvrkot kapek protnulo ostré prásknutí biče, probuzení otroci se jako jeden rozběhli kamsi za roh blízké skály. Castiel váhal, pomalu se zapřel rozedřenými dlaněmi, aby se postavil, když ho vpřed vyslal pořádný kopanec do pozadí. „Dělej.“ Zahřměl mu za zády nyní již známý hlas svalovce. Castiel se otočil, vrhl na něj mlhavě rozčílený pohled, postavil se a rychle následoval zbytek otroků.

„Má snad přežít nebo ne?“ otočil se na další dva strážné s biči, kteří se jen ušklíbli.

„Nezapomeň mu utírat zadek.“ Rýpnul si jeden z nich, načež svalovec mávl rukou a popohnal Castiela bičem přes pozadí.

Za skalním výčnělkem byla dvě koryta s nevábně vypadající vodou, což otroky nezastavilo a jako chlemtající stádo oblehli všechna volná místa. Castiel doběhl ještě včas, aby dlaněmi nabral několik loků a alespoň trochu uhasil žízeň. Ti, kteří se zvedli příliš pomalu nebo nebyli až tak rychlí, měli smůlu, nenajdou-li kaluž, budou bez vody celý den. Ti, kteří se odvážili pít dešťovou vodu ze země, byli zbičováni tak, že se po několika ranách rychle zvedli a s bolestným rykotem se klidili po čtyřech na svá pracovní místa.

~ ~ ~

Po následující dva měsíce probíhalo všechno dle nastaveného scénáře, Castiel si zvykl na pravidla a vše vykonával jako stroj, nepřemýšlel. Opálené tělo plné jizev začalo nabírat z neustálé těžké práce svaly. Jediná věc, které si nikdo moc nevšímal, byl neutuchající vzdor v jeho modrých očích, zatímco většina otroků hleděla na svět s odevzdaným výrazem života ze dne na den, Castielův pohled čísel nenávisť a vzdorem.

Vše by pokračovalo dál svým vlastním tempem a v zajetých kolejích, kdyby ten den nedorazily nové posily, noví otroci ze vzdálené Gálie. Jak bylo vidno, část jejich kmene už v dole pracovala a tak se začleňovali mnohem rychleji, než by se čekalo. Zvláště, když mluvili jazykem, kterému rozuměli jen oni.

Castiel si nově příchozích nevšímal, už dávno ztratil schopnost rozumět všem jazykům, staral se jen o sebe a o svůj kus žvance. Ten se však toho večera zalíbil jednomu z nových. Vysoký a poměrně ramenať muž s delšími vlasy mu při večeři nečekaně vyškubl misku z rukou, aby se přiživil. To zdvihlo i šlachovitého mužíka na opačné straně. Castiela to na chvíli vyvedlo z míry, rychle se však vzpamatoval a jedním skokem se vrhl na vysokého drzouna.

Jak vlasatce praštil pěstí do nosu a objevila se čerstvá krev, všechno se mu ztratilo v krvavé mlze. Castiel víc nebyl Castielem. S divokým výrazem v očích bušil do zloděje s takovou vervou, že ani necítil, že si okovy do masa rozdírá zápěstí a že se na něj vrhli jeho kumpáni. Chytil a rozdával rány jako vzteklé a do kouta zahnané zvíře. Tak moc si potřeboval vybit bezmoc, vybit si všechno to příkoří, kterému ho jeho vlastní bratr dosud vystavil.

Řetězy řinčely, krev doslova stříkala do všech stran, když se do bitky vložili i strážní. Rudí vzteky řezali do klubka bijících se těl nejdříve biči a když to nepomohlo, vrhli se na ně se sukovicemi. Když se jim podařilo zuřivě se mlátící původní dvojici rozdělít, bezhlavě do nich bušili tak, až se Castiel i vlasatý nenažranec přestali hýbat a sehraně skučeli bolestí v tratolišti krve.

Z přihlížející skupinky otroků, kteří se boje nezúčastnili přímo, Castiela sledoval šlachovitý mužík a vztekle svíral praskající prsty v dlaních.

Když strážní nastolili obvyklý pořádek a otroci se uložili pod přístřešky, čtyři ze strážných chytli za nohy třesoucí se dvojici, aby je odvěkli na obávanou trestnou skálu.

~ ~ ~

Ostré polední slunce se mu bolestivě zabodávalo do kůže a ostré výčnělky skály se mu se zvrácenou radostí zakusovaly do zkrvavených zad. Ruce v okovech zavěšených v trestném háku už pomalu necítil, stejně tak i celé tělo, které bylo pokryto směsicí mělkých i hlubších řezných a tržných ran různého stáří. Byl unavený, tak strašně unavený, že i visíce v pramálo pohodlné poloze tiše podřimoval. Visel tu už čtvrtý den na ostrém slunci, denně zbitý do bezvědomí, hladový, žíznivý a s podlomenou vůlí.

Z nedalekého pracovního místa jej sledoval pár zákeřných očí. Drobný stařík, nejspíše původem zloděj a zřejmě příbuzný vlasatého, se nenápadně přesunul ze svého místa a s pomstychtivým výrazem ve tváři sevřel v dlani ostrý kousek odlomeného kamene.

Malý, vychrtlý skrček se zkaženými zuby a zákeřnými očima, žebra vystupující pod scvrklou kůží sevřel s překvapující silou úlomek kamene, až se mu ostré hrany zaryly do dlaně a jako stín se začal proplétat mezi kameny ke stěně, která se používala k trestům. Vždy tam někdo visel a ne všichni svůj trest přežili, i teď tam pod spalujícím sluncem trpěli 3 muži a prožívali své peklo na zemi.

Nedaleko od nich spokojeně postával strážný ve stínu velkého kamene a v prachu u nohou se mu svíjel trojitý konec zvláštního biče, se kterým si pohrával. Jeho bystré oči zaznamenaly pohyb kousek od sebe, ze stínu na něj mžouraly oči jejich práskače a jemu po páteři přešel intenzivní pocit odporu, i když zrovna sám nebyl vzor cností. Když strážnému došlo, o co té špíně jde, odplivl si do prachu a pomalu se otočil na opačnou stranu na znamení toho, že je slepý a hluchý. Jisté osoby je dobré si pěstovat.

Šlachovitý mužík ještě chvíli zlověstně mžoural kolem sebe, přeci jen nebyl až tak oblíbený, jak by se dle reakce hlídkujícího strážného mohlo zdát. Po pár minutách, když usoudil, že je čistý vzduch, opatrnými přískoky tak, aby řetězy řinčely co nejméně, doslova dohopsal až k pranýřské skále. Ještě jednou se bedlivě rozhlédl a přidržujíc se kostnatými prsty na sluncem rozžhaveném kameni, se jako pavouk vytáhl až ke Castielově hlavě. "Ža ten žvanec pro mýho kluka mi žaplatíš..." zašišlal mu znenadání do ucha, vycenil své žlutočerné zuby a zarazil mu úštěpek kamene až po prsty do nataženého boku. Nečekanou bolestí a překvapením trhl Castiel hlavou vpřed až zachrčel, protože se mu nelítostný kov obojku zaryl hluboko do masa.

Castiel zalapal po dechu, ale pohmožděným hrdlem se do plic moc vzduchu nedostalo. Jeho pozice mu nedovolovala se pořádně nadechnout, bránice byla napnutá a jen ztěžka se zvedala. Jak mu projela tělem bolest trhaných svalů, tělo se prohnulo do luku a nápor na už tak vyvrácená ramena se v tom okamžiku zvýšila za hranici snesitelnosti a úpony svalů a šlach v jednom rameni povolily a kloub vyskočil ven. Castiel už neměl sílu křičet a jeho schopnosti vnímání bolesti se pomalu snižovaly následkem příliš dlouhého utrpení a častého týrání. Už mu bylo všechno jedno a v jasnějších chvílích přemýšlel, co by mohl udělat proto, aby Raphaela rozzlobil natolik, aby ho nakonec definitivně zabil.

Po tváři šlachovitého útočníka se rozlil zklamaný výraz a z očí se vytratil pomstychtivý lesk, protože jeho oběť nereagovala tak, jak si představoval. I když úštěpkem v ráně otočil, z Castielova hrdla se dral už jen sípavý dech a v sloup obrácené oči se zasouvaly za mihotající se víčka.

"Zmizni!" zařval na mužíka dohlížející strážný. Vzduchem se mihl stín biče a než se kdo nadál, nebylo po chlapíkovi ani památky. Pak pohlédl vzhůru na zmučené tělo, které očividně svůj boj o život vzdávalo. Z Castielových úst pozvolna vytékal pramínek krvavých a bublinkami protkaných slin, když mu mužík nechtěně poskytl poslední službu a propíchnuvši mu plíci mu jeho poslední přání částečně splnil. Raphael byl daleko. "Otče, konečně..." Skomírajícím vědomím nebohého Castiela probíhaly poslední záchvěvy myšlenek.

Strážný zaujatě přiskočil k ochablému tělu visícímu na háku, chytil ho pod bradou a zvedl mu hlavu. Při pohledu na sotva dýchajícího vězně se sinalou tváří se mu mihl v očích strach z následků. Bylo jim důrazně řečeno, že si můžou dělat, co chtějí jen s jednou podmínkou, vězeň musí přežít. A on byl v tuto chvíli víc mrtvý než živý a to pro ně mohlo mít nedozírné následky. Křikl na druhého strážného, opatrně sundali tělo a rychle ho naložili do vozu. Jakýsi felčar, který byl součástí zdejší posádky, mu ránu na hrudi pevně ovázal, ale jeho výraz byl více než jasný. Přežití by byl zázrak. Během několika minut byl zapražen kůň a za strohých příkazů zodpovědného svalovce se vůz s umírajícím Castielem okamžitě rozjel zpátky do Palatina.

TBC

IV. část

Ante portam inferam*Před branou pekelnou.*

NC-17

Castiel bezvládně ležel v polorozpadlém povozu na smradlavé hromadě starých hadrů. Zcela ztratil pojem o čase, neměl ani ponětí o tom, jak dlouho se kodrcali zpátky do Palatina, zpátky k Raphaelovi. Krom temnoty se mu před očima občas míhaly obrazy, směsice neztracených vzpomínek, ostré slunce pronikající povozem, obličej naklánějícího se strážného, Dean. Svět se s ním točil a přecházel různými barvami, ale s železnou pravidelností vždy skončil v černotě.

Už vůbec nevnímal suchou, vyprahlou krajinu, která jejich cestu provázela. Suchý horký vítr proháněl kolem cesty stepní běžce a vířil prach. Jemné částičky, které byly všudypřítomné a s vlastní radostí ztěžovaly dýchání. Sluncem ozářenou oblohou kroužili hladoví supi.

Na hromadě pohozených provazů vedle Castielova zimnicí se třesoucího těla seděl viditelně nervózní strážný. Se sklopenou hlavou si našťavaně kousal ret a s tváří zkřivenou směsicí znechucení a zlostných obav, se očima zarýval do ležícího vězně. Čas od času se snažil polomrtvému vpravit přes zatnuté zuby do úst trochu vody, ale nebylo to ze soucitu. Vnitřně ho ovládal strach, obava z pouhého pomyšlení na reakci Domina.

Jeho veškerá snaha však vyšla vniveč. Castiel nebyl schopen polykat, krví zbarvená tekutina mu koutkem otevřených rtů stékala po tváři a vpíjela se do hrubé látky hadrů pod ním. Čelisti byly pevně sevřené a tak strážný další pokusy vzdal, neboť každé zakašláání, dalo-li se křečovitým chrčivým záškubům takto říkat, znamenaly jen rozšiřující se krvavou skvrnu na primitivním obvazu. Rudá mapa se stejně i bez dalšího přičinění šířila látkou jako mor.

Měli rozkaz ho udržet při životě, vězeň nesměl zemřít a tento na první pohled jednoduchý úkol se před ním tyčil jako nedostupná hora. Strážný dostával čím dál tím větší strach a nervózně si mnul ruce. Vztek na vězně v něm doslova bublal, vězeň, který si dovolil mu takto komplikovat život. Ve své duté hlavě, která nebyla schopna vydat kloudnou myšlenku, byl přesvědčený, že to vězeň udělal schválně a v návalu náhlého vzteku mu bezmyšlenkovitě zaryl opatek sandálu do zraněného boku.

Ztýrané umírající tělo se jen sotva znatelně stáhlo a přes sevřené zuby uniklo zachrčení. Víčka přivřených očí se nekoordinovaně pošukávala a Castiel se stále potácel na samém pokrajižití. To fyzické a reálné mu bylo vzdáleno do té míry, že se ho žádná nová bolest, ani neustálé tvrdé natřásání vozu netýkalo. Z hlubokých ran i drobných ranek se krev vsakovala do nenasytných obvazů, které ji pozvolna propouštěly dál. Hadry pod jeho tělem už byly nasáklé krví natolik, že ji i ony po tenkých pramíncích propouštěly na hrubě opracované dno povozu, odkud v nepravidelných intervalech odpadávaly rudé kapky do prachu cesty a zanechávaly za vozem sotva znatelnou rudou stopu.

Veškeré zděšení, strach, vztek i bolest, které Castiel cítil, pomalu vystřídala apatie, která zachvacovala jeho mysl jako příkrov čerstvého chladivého sněhu, bylo mu jedno, co s ním bude, co bude dál. Kdesi hluboko pohřbená milost v něm však tiše žila dál. Když se k ní apatie přiblížila, její mrazivé okraje odporem odtávaly. Slábnoucí milost jeho myslí neustále připomínala, že to poslední mu ještě Raphael nevzal, hrdost na to, že se vzepřel zlé vůli, že v sobě našel odvahu se postavit mocnějšímu. To jeho potlačená andělská moc ho udržovala

při životě, pozvolna rozfoukávala skomírající plamínek vzdoru a houževnatě odháněla stále slaběji dorážející netečnost.

To vše se odehrávalo kdesi hluboko v jeho nitru a jeho tělo zachvacovaly neustálé přívaly třesavky, jak se vůz kodrcal po nepříliš dobře udržované cestě plné výmolů.

~ ~ ~

Na sklonku dne vjel vůz branou do Palatina a špinavý hrbáč na kozlíku ho s trhnutím jediným pevným trhnutím otěží zastavil, zachrchlal a odplivnul si na zem. O chvíli později seskočil z vozu strážný, jenž seděl vzadu a rozčileným krokem si to zamířil do dveří u brány. Za okamžik se vynořil s dalším, svalnatým pořízkem s buldočí šíjí a společně doklusali k povozu, aby z něj nepříliš opatrně vyndali tělo a odnesli ho rovnou na stůl místnímu k felčarovi.

„Položte ho támhle na tu lavici a pořádně ho přivažte.“ malý, pokroucený mužík s mastnými vlasy přes rameno zlostně zavrčel, pohodil hlavou směrem k nejbližší lavici a obrátil se zpátky k právě rozdělané práci. Bez mrknutí oka pokračoval v sešívání roztrženého obočí jednoho z gladiátorů a nijak nejevil známky obav.

Když svou práci dokončil, lhostejně se došoural k lavici, na níž ležel Castiel a zkoumavě ho přejel pohledem.

„Ten je teda zřízenej.“ Zamručel a uznale pokýval hlavou. „A já ho mám dát dohromady?“ zvedl hlavu a znechuceně se podíval na strážného. Ten však neodpověděl a viditelně skřípal čelistmi.

„Obávám se, že to půjde jen těžko...“

Než stihl mrknout okem, ucítil na svém vyhublém krku mrazivě chladnou čepel meče a do uší se mu zarýval nebezpečný šepot strážného. „Je mi úplně jedno, jak to uděláš, ale uděláš to. Jinak si s tvojí prašivou hlavou budou hrát hladoví psi.“ Roztřesenému felčarovi poposkočil ohryzek a suše polkl. Jeho klid byl ta tam.

„Je to jasný?“ zeptal se zcela zbytečně strážný a přitlačil čepel meče tak, až po vychrtlém krku začala stékat stružka krve. Mužik se sípavě nadechl a opatrně pokývl hlavou na znamení, že rozuměl. Po chvíli, která mu připadala neskutečně dlouhá, meč z jeho krku zmizel. Třesoucíma se rukama pokynul na u dveří nesměle stojící otrokyně s pseudolékařským náčiním a začal ošetřovat zbídačené tělo ležící přímo před ním.

Po Castielově horečkou rozpáleném těle se díky chladnému vzduchu v místnosti rozesela husí kůže a třes způsobený zimnicí byl o to znatelnější. Felčar stáhl zkrvavené obvazy a z mísy poblíž se chopil jakési primitivní žínky, aby omyl špínu a zaschlé škraloupy krve z okolí ran. Práce mu trvala o to déle, že se stále snažil neupustit ji z vlastních roztřesených rukou na zem.

Když se mu podařilo do ran vetřít hojivou bylinnou mast, překryl nejhorší rány čistými kusy plátna a dokončil tak ošetření, kterého byl v tuto chvíli schopen. S velmi špatně skrývanými obavami zkontroloval vlastní práci. Lépe ji provést nemohl, s touto myšlenkou se otočil a odešel za svými dalšími povinnostmi, které bude vykonávat mnohem raději a hlavně s klidem.

O chvíli později přišel druhý strážný a beze slova sjížděl očima z vězně na svého kolegu a zpět. Vězeň vypadal takřka mrtvě a oni s hrůzou, která jim čísel z očí, zhluboka dýchali. Oba bezradně přešlapovali u lavice, na které byl vězeň připoutaný. Pak jeden z nich sklonil hlavu a za pár okamžiků sebou škulbl, když se přímo vedle něj ozval ledově vzteklý hlas, který jen velmi špatně skrýval podráždění a zlost.

"Neříkal jsem, že má zůstat naživu a použitelný pro arénu?" doslova supěl zlostí Raphael. Zabít ho může jen já!" Tyčil se před nimi ve své sněhobílé tóze jako samozvaný bůh a jeho zuřivá slova se jim zabodávala do hlav jako útočící sršni. Oba vojáci se jako mávnutím proutku svezli na třesoucích se nohách na kolena a ponížene se před ním sklonili až k zemi.

~ ~ ~

Když se Castiel o něco později probudil, s očividným zklamáním si uvědomil, že není mrtvý. Nejhorší rány měl zabandážované, škrábance pokryté jakousi mastí a jazyk se mu lepil na patro žizní. Pomalu otočil hlavu za šelestem, který zaznamenal po své levé straně a očima se setkal se záští planoucím pohledem samotného Raphaela.

"Přede mnou neutečeš, to si zapamatuj jednou provždy!" zasyčel mu archanděl do tváře, až se Castiel rozkašlal, jak mu suchý horký vzduch dráždil krk a s lhostejným pohledem otočil hlavu zpátky.

Co víc mu může Raphael udělat? Bolest pro něj byla každodenním chlebem, smysly byly otupené a on sám se pomalu, ale jistě utápěl v letargii.

Reakce anděla nebyla vůbec taková, jakou Raphael očekával. Pevně stiskl rty k sobě. Chvíli nehnutě pozoroval svoji oběť a pak se mu tvář stáhla do nepříjemného úšklebku. Protože Raphael se nikdy nevzdával, vždy dostal to, co chtěl. Upravil si lemy tógy volně splývající přes kotníky a sehnul se nad anděla, který nepřítomně zíral do stínů na stropě.

"Budeš mi líbat nohy, budeš škemrat, abys mi mohl sloužit." Zašeptal mu tvrdým hlasem do ucha. Ovšem nezdálo se, že by to mělo jakýkoli účinek, Castiel prostě vůbec nereagoval, jakoby jeho slova snad vůbec neslyšel.

Raphael se náhle napřímil a zpoza tógy na prsou vytáhl malý hnědý váček. Natáhl ruku tak, aby ji viděl i Castiel a podal jej přihlížejícímu strážnému.

"Dvě špetky a nech ho to vypít." S těmi slovy pohlédl naposled, na jak se zdálo, nevnímajícího Castiela a za doprovodu dalších dvou strážných jej ponechal jeho dalšímu osudu.

~ ~ ~

I když Castiel vypadal, že je duchem nepřítomný, velmi dobře slyšel a viděl, co dal Raphael strážnému. Snažil se potlačit vnitřní mrazení, ale jeho strach byl silnější a neustále v něm rostl, jak se mu vybavovalo to, co věděl o vlastnostech a použití obsahu váčku.

Moc toho nebylo, ale stačilo ho to vyděsit natolik, že málem začal prosit. Jen fyzická nemohoucnost jeho schránky a poslední zbytky hrdosti, kterou v něm Raphael zatím nezlomil, mu v tom zabránily.

~ ~ ~

Nebyl si jistý, jak dlouho nevnímá svět kolem sebe, když s ním nešetrně zatřáslí. Neochotně pootevřel oči a první věc, na kterou mu padl zrak, byl pohár. Jeho tělo toužebně zareagovalo na myšlenku, že konečně uhasí žízeň, ale pak si uvědomil, co má vlastně vypít.

Než stihl jakkoliv zareagovat, hrubá ruka ho uchopila pod krkem, aby mu zvedla hlavu a mezi rty ucítil neodbytnou chladnou hranu poháru. Najednou v sobě našel tolik síly a tolik odhodlání, že se vyškubl a hlavou vyrazil strážnému pohár z ruky. Ten se s cinkotem odkutálel do rohu místnosti a veškerý obsah se se zlověstným sykotem rozlil po kamenné podlaze. Strážný jen překvapeně zamrkal, vězni většinou doslova hltali každý doušek, kterým byli v takovém horku poctěni. Tento byl očividně žíznivý, ale asi tvrdohlavý. Pomyslel si strážný, mezi zuby procedil nadávku a s našťvaným výrazem mu vrazil pěstí tak, až Castiel chytil temenem druhou ránu od lavice, na které nyní ležel.

"Hajzle, to si nezvykej." upozornil ho rozčilený strážný, chopil se spadeného poháru a zmizel za dveřmi, aby jej znovu doplnil.

Najednou Castiel zrychleně dýchal, cítil přítomnost rozpuštěného prášku vpíjejícího se do podlahy. Nemohl uniknout, byl v pasti. Jen samotná představa, že by se ho modravý prášek jen letmo dotkl jeho potlačené milosti, v něm vyvolávala doslova infarktový stav. Roztřesené tělo se pokrylo novým přívalem studeného potu a Castiel doslova skřípal zuby hrůzou.

Kroky strážného a doprovodu se zlověstně rozléhaly chodbou s pravidelnou neúprosností a přinášely pohár, který bude muset vypít. Bylo mu jasné, že proti dvěma zoceleným strážným nemá ani nejmenší šanci, jeho tělesná schránka byla tak fyzicky oslabená, že mohl sotva pohnout rukou.

Čím víc se kroky blížily, tím víc zoufalství, bezmoci a děsu mu probíhalo tělem a navenek se to vše projevovalo silným třasem. Castiel očima hypnotizoval otvor dveří a když se v nich objevil mohutný strážný, zajíkl se a třesoucíma se rukama se pokoušel zvednout tělo a dostat se tak do bezpečí. Někde v koutku mysli věděl, jak je jeho snaha směšná, ale teď jednal pouze na základě zvířecích instinktů, které mu říkaly, že když nemůže bojovat, tak musí utéct.

Byl tak soustředěný na svůj pokus donutit tělo fungovat podle svého přání, že když ho do hrudi uhodila pěst a přirazila ho k lavici, jen překvapeně vyhekl. Široká dlaň ho držela přišpendleného k hrubě hoblovanému dřevu, druhá mu sevřela čelist a ocelovým stiskem mu páčila zuby od sebe.

Castiel se pokoušel vytrhnout hlavu z pevného sevření, ale jeho snaha byla zbytečná a tak začal vydávat zoufalé, žadonící zvuky. Na strážné to nemělo, jak se zdálo, vůbec žádný účinek, pokud vůbec, tak spíše opačný. Castielova ústa byla násilím otevřena a v jeho zorném poli se objevila tvář druhého strážného, která se potěšeně šklebila a pak už jen cítil chladnou tekutinu, která mu stékala po jazyku do krku.

Snažil se ji vyplivnout, ale jeho hlava se tlakem zaklonila vzad a silné prsty mu neúprosně sevřely nos, aby nemohl dýchat. A pak už nezáleželo na tom, co Castiel chtěl, jeho tělo reagovalo samo a podle přírodních zákonitostí se zachovalo tak, aby přežilo. Castiel zoufale polkl, aby se mohl nadechnout.

~ ~ ~

Jeho mysl zahltila čirá hrůza, s divoce vytřeštěným pohledem zíral do stropu a v očekávání toho nejhoršího se třásl jako osika. Avšak zprvu nic necítil, tekutina neměla žádnou chuť, zanechávala po sobě pouze mírně nasládlou pachut' na patře, ale jinak nic.

O pár minut později se sklepením rozlilo oslnivé světlo a chodbami se šířilo nelidské vřeštění, až se několik dalších otroků ustrašeně natlačilo do nejtemnějších koutů svých cel.

Milost, to jediné, co v jeho těle zůstávalo z jeho původu, to jediné teď bylo rozežíráno do samé podstaty své existence. Bolest, co byla proti tomu bolest? Castiel byl zevnitř zaživa trhán na stále titěrnější kousky. Ač fyzický stav jeho schránky vypadal pořád stejně, jeho nitro leptala směs ingrediencí starší, než on sám. Ovšem i v tomto ohledu byl Raphael rafinovaný. Podstata jeho bytí byla takřka zničena, ale prášku zjevně nebyl dostatek na to, aby to jeho milost definitivně usmrtilo. Mysl mu zahltily staré vzpomínky a představy, které se se ztrátou velké části milosti stávaly stále mlhavějšími, až nakonec byly zcela zastřeny. Rány na jeho fyzickém těle se začaly hojit rychlostí, která by nebyla normálně možná. Ovšem on nic z toho nevnímal, uzavřený ve svém vlastním pekle.

Nevnímal, že doslova rozerval pouta, že spadl z lavice svíraje si hlavu, že se potácí místností a nevnímal ani zděšené pohledy strážných, kteří roztřeseně zacouvali k protější stěně.

~ ~ ~

Když přišel Castiel částečně k sobě, zjistil, že je nacpaný v rohu místnosti, celý se třásl, kolena přitažená k ramenům si svíral pažemi a vypadal, jakoby se chtěl vmáčknout do lhostejného vlhkého kamene.

Vůbec si nepamatoval, jak se tam dostal, poslední vzpomínka byla na pohár u jeho úst a drsnou ruku svírající mu čelist.

Pomaloučku k jeho uším doléhala nelidská skučená tyranácká zvířecí a pořádková síla. Chtěl se toho úžasně zvuku zbavit, tolik chtěl, aby to přestalo!

Neodbytný zvuk, stále nabírající na síle, ho surově vrhl zpět do reality a on s děsem zjistil, že je to on, že to on vydává ten hrůzyplný křik. Násilím se mu podařilo sevřít čelisti, teď už to aspoň neznělo nahlas a chodbou jen doznívaly ozvěny jeho křiku, ztrácející se v dálce. Kameny místních kobek do sebe vsáklý onen beznadějný, zmučený křik dalšího bezejmenného vězně a chodbou se rozlehlo do uší bijící ticho, které snad bylo ve své podstatě ještě děsivější.

Nakonec zbytky sesbírané vůle potlačil i to tiché úpění, zvedl hlavu s krvavými očima, které neměly daleko k výrazu šílenství a rozhlédl se kolem. Po stěnách se míhaly stíny vrhané loučemi ve skružích. Pomalu sklopil oči dolů na vlastní třesoucí se ruce.

Pak vzhlédl vzhůru spoře osvětlenou celou a u protější stěny, napolo ve stínu, uviděl stát oba strážné. Tváře měli skryté ve stínu, ale z celého jejich postoje bylo jasné, jak moc jsou vyděšení.

~ ~ ~

Pomaloučku vstal a zkusmo zahýbal pažemi a prohmatával si bok. Jeho tělo bylo fyzicky v pořádku, sice se ještě cítil slabý, ale mohl se hýbat bez všudypřítomné bolesti. Když pozoroval strážce naproti, uvědomil si, že jsou dál od dveří a on by se mohl pokusit projít dveřmi. Projít dveřmi a najít objekt svojí nenávisť, kterou teď už pociťoval jako svou základní součást. Ta nenávisť jím proudila ve vlnách a jako příboj pořádková síla, až se celý třásl.

Raphael v něm pohřbil veškeré andělské zábrany, týkající se ničení a zabíjení bratrů, už zbyl jen člověk a on jako člověk cítil. A jako takový se i choval.

Znenadání se pohnul směrem ke dveřím, nemyslel na nic jiného než na to, postavit se Raphaelovi tváří v tvář. Byl beze zbraně a vlastně naprosto v nevýhodě, ale tohle teď ve svém stavu nevnímal.

Strážím ještě chvíli trvalo, než se vzpamatovaly a pochopily vězňův úmysl, ale pak rychle tasily meče a rychle se k němu začaly přibližovat. Castiel s očima hořícíma vztekem zaútočil na chlapa přímo před sebou, teď byl jedinou překážkou mezi Raphaelem a jím. Strážný však měl na paměti, že ho nesmí zabít, ani příliš zranit. Začal před ním pomaloučku couvat. Tím dal prostor svému druhovi, aby se přiblížil zezadu.

Když byl dost blízko na to, aby mohl použít krátký meč, prudce udeřil vězně plochou stranou meče ze strany do hlavy a tělo před ním se s tichým překvapeným heknutím poroučelo k zemi. Strážní na sebe pohlédli, pak se zadívali zpátky na bezduché tělo a znechuceně si odplivli. Popadli Castiela a nešetrně ho položili na lavici, kde ležel před tím a pevně ho připoutali náhradními pouty, které byly schované pod lavicí. Ze špatně oholených tváří vyzářovala úleva a počínající zášť.

~ ~ ~

Castiel už přestal počítat, kolikrát se probíral k vědomí z černé tmy, začínalo se to stávat pravidlem. Navíc zjistil, že leží opět na lavici, roztažené ruce a nohy má znehybnělé a pevně přichycené pouty. V zorném poli se mu objevil krvelačný výraz jednoho ze strážných, který nevěstil nic dobrého. V reakci na hrozbu vyzařující z hrubého obličeje cítil, jak má napnuté svaly, z čela mu stéká pot a dělá si cestičky špínou. Chřípí se mu chvěje, prsty se křečovitě zarývají do dlaní, pouta mu rozdírají kůži, nyní kožený obojek mu bolestivě svírá krk a tlačí na ohryzek.

Z rohu místnosti slyšel syčivý zvuk praskajících uhlíků a nemusel být žádný génius, aby si dokázal představit, co bude následovat. Vlastně skoro bezděčně zaškubal pouty a jen tak okrajově cítil, jak mu po zápěstích stékají tenké krvavé stružky. V jeho zorném poli se znovu objevil krutý výraz jednoho strážného, zjevně natěšeného představou věcí následujících.

V příští chvíli mu nacpal páchnoucí, oslintaný dřevěný kolík, který sloužil jako roubík, mezi zuby. Připevnil ho kolem zátylku své oběti tak, aby ho nemohla vyplivnout a pak už se temnou místností ozýval jen zrychlený dech a tlumené úpění doprovázené syčením žhavé čepele přiložené na tenkou, citlivou vnitřní stěnu stehna, zatímco se mu strážný díval s ďábelským potěšením do očí a samým vzrušením si olizoval rty.

Svalnatý, hrubý chlap si užíval každou chvíli, upřeně sledoval výraz utrpení na věžňově tváři a pak sjel pohledem na krk, kde se zcela zřetelně rýsovala žíla a bylo vidět, jak v tepně vedle pulzuje okysličená krev.

Chťíčem se chlapovi zamlžily oči, na chvíli se zarazil, odstoupil a natěšeně si začal mnout vlastní rozkrok poté, co odložil dýku zpátky mezi uhlíky. Castiel otupený takřka nesnesitelnou bolestí ležel na lavici, z očí mu číselna směs strachu a zároveň zuřivosti, zuby svíral dřevěný roubík a spolu s bolestně vyraženými vzdechy se mu na třesoucím se těle vyrazil čerstvý pot.

Strážný se otočil zpátky na Castiela, rukou si způsobil stoupající rozkoš a s upřeným pohledem do vyděšených modrých očí bezmocného vězně se se k němu pomalu blížil. S chlípným úsměvem si přímo před jeho očima sejmul roušku a Castiel zhnuseně zavřel oči. Chlapisko s širokým úsměvem kývlo přes stůl na svého druha.

U zdi stojící druhý strážný nehnul ani brvou, zjevně byl na podobné věci již víc než zvyklý. Lhostejně začal měchem rozfoukávat uhlíky pod dýkou, jejíž čepel začínala opět rudě žhnout. Mezitím obnažený strážný bezohledně stisknul Castielovo přirození do své špinavé mozolnaté dlaně a souběžně se svým blížícím se vrcholem ho surově mačkal tak, až se kobkou a celým přilehlým komplexem začal ozývat věžňův přidušený křik. A jako už tolikrát před tím, se pohled modrých očí plný hrůzy a utrpení, začal pomalu zastírat milosrdným bezvědomím, zatímco zmučené tělo zachvacovaly poslední otřesy v křeči se zmítajících svalů.

A Raphael, ležící ve své lázni kdesi nahoře, se spokojeně usmíval.

TBC

V. část

Errare humanum est

Chybovat je lidské.

NC-17

„Peklo, co je vlastně peklo...“ zmatenou myslí se míhaly nesrozumitelné obrazy. Do ruda rozžhavené řetězy, plameny hladově olizující torza těl a všudypřítomný nárek mísící se s chladnokrevným smíchem.

Castiel tupě zíral do stropu a zdálo se, že sleduje postupně se tvořící krůpěj prosakující vody ve škvíře mezi dvěma kameny. Po chvíli se chodbou ozvalo každodenní udávání rozkazů. V bytelném zámku jeho kobky zarachotil klíč, Castiel se zvedl z proležené slámy, na které trávil několik nocí po sobě a postavil se ke dveřím. Stará železná vrata se se skřípotem otevřela a Castiel se v okovech vydal k tréninkové aréně tak, jak už si za poslední měsíce zvykl.

~ ~ ~

„Z něj by mohl být váš hlavní gladiátor můj Domine,“ Aurelius si zamyšleně mnul bradu a hleděl do hromady papyrů rozložených na stolci, do kterých si pečlivě zaznamenával všechny poznatky z tréninků. Raphaelovy koutky se škubaly ve skrývaném úsměvu. „A jak si vede?“

„Poměrně rychle se léčí, zatím není tak hbitý a chytrý, aby se vyvaroval mnoha ranám a útokům, ale...“ nestihl dokončit Aurelius.

„V tom případě pokračujte ve výcviku.“ Usekl ho stroze Raphael, přehodil si nohu přes nohu a upraví si pokroucenou tógu na kolena, pokračoval ve svém proslovu. „Dnes večer přijede Marcus Antonius na hry, na zítřejší arénu vyber naše nejlepší muže. Nechci, aby se tu nudil.“

Aurelius si dlaní přešel po zbytcích vlasů na poloplešaté lebce, olízl si rty a zvedl oči od stohů na stolci. „Jak si přeješ, Domine.“ Kývl hlavou na srozuměnou a s nádechem se zarazil. „Můj pane a co ten nový?“ optal se nesměle a nervózně si kousal spodní ret.

Raphael upíjel víno z právě podané číše a viditelně váhal s příkazem. Pokynuvši na otrokyni s hrozny se natáhl a rozšafně si vložil dvě kuličky do úst. Žvýkáje sladké víno otrokyni odehnal jediným mávnutím dlaně a nepříjemným pohledem se zaryl zpátky do Aurelia.

Ten zamrkal očima a nasucho polkl. Z mohutného chlapiska čísel respekt vůči Dominovi natolik, až to v Raphaelově tváři vyvolalo vlnu zlomyslných úšklebků. Polkl sousto, zapil je několika doušky vína, pohodlně se rozvalil v křesle a poklepává prsty do ošoupaného opěradla suše prohodil, „Toho ne, mimochodem dnes bych se rád podíval na trénink.“

Místností se ozvalo tiché oddechnutí, nový přírůstek stále nebyl připraven na velké hry a Aurelius si toho byl vědom. Na obyčejné šarvátky pro pobavení obyvatel Palatina byl dobrý, ale v konkurenci Marcusových gladiátorů by zcela jistě neuspěl. Bylo by naprosto šílené vyhovět Dominově přání, aby bývalý vězeň vůbec přežil, natož aby vyhrál. Zvláště pak ve stavu, v jakém se nacházel.

~ ~ ~

Prázdný pohled poslušné loutky, tak se Castiel díval na svět několik posledních týdnů, které trávil pod Raphaelovým dohledem. Raphael ho sice nezískal na svoji stranu, ale za tu dobu se z počestného anděla stal obyčejný člověk. Lidská bytost se všemi klady i zápory bojující o své místo ve skupině nyní jemu podobných. Člověk se všemi chybami i touhami.

Další ráno a další výcvik. Castiel nepočítal dni, nepočítal týdny ani měsíce. Nikdy se Raphaelovi nepoklonil, nikdy před ním nepoklekl, s plápolajícím vzdorem v očích se z něj pomalu, ale jistě stával gladiátor.

Ve zdejším ludusu neměl žádné přátele, stále ho považovali za nováčka, za někoho, kdo tu stejně moc dlouho nepobude. Navíc ve včerejších hrách potupně utrpěl několik řezných ran z nepozornosti od jednoho ze starších autokratů.

~ ~ ~

„Tak pojď, dostaneš nakládačku.“ Usmíval se starší dimachaerus, jehož jméno Castiel neustále zapomínal a pobaveně svíral kožené jílce svých dvou dýk, jejichž čepele barvila čerstvá krev.

Castiel se ztěžka zvedl, v rameni mu nepříjemně trnulo a z mělké rány mu zvolna vytékal tenký pramínek krve. Otřel si nos do hřbetu ruky a sevřel gladius v dlani ještě pevněji.

Zatímco protivník vyčkával v předkloněném střehu, Castiel ukročil stranou a naznačil útok sekundou, přičemž se přetočil a chtěl protáhlou primou zasáhnout podkolení jamky. Dimachaera však z míry nevyvedl, tento rychlou otočkou odrazil útočící čepel čepelí a s ukrutným výrazem Castielovi uštědřil další řeznou ránu pod lopatku levé ruky. Přihlížející publikum jen zašumělo nadšením.

Castiel supěl námahou, byl unavený. Boj už trval příliš dlouho a jeho tělo bylo stále zesláblé. Nedostatek pořádné stravy a spánku zanechávaly na jeho bojeschopnosti viditelné stopy. K zocelení pravého gladiátora měl stále poměrně daleko.

Při dalším střetu zaútočil jeho protivník jako první. Nečekaná rána loktem do zátylku poslala vyčerpaného Castiela k zemi. Než se nadál, ke krku se mu tiskla čepel dýky a pak se mu před očima rozhostila tma.

Vítěz nasupeně tiskl čepel ke krku poraženého a s výzvou v očích hleděl na příkaz Domina. Viditelně zklamaný Raphael hrubě odstrčil otrokyni ze svého obšťastňovaného klína, až upadla a s tupým nárazem se udeřila hlavou o kamenný předěl. Raphael se postavil, stáhl si tógu a přejezdouce očima netrpělivě vyčkávací dav udělil Castielovi milost. Další, kolik ji ještě bude muset vydat, než se o sebe postará?

~ ~ ~

Jako každé ráno stáli stávající a budoucí gladiátoři v řadě vedle sebe na nástupu. Několik z nich vláčelo po celou noc těžké dřevěné trámy a teď se ze všech zbytků svých sil snažili stát rovně.

Aurelius řadu přejížděl očima tam a zpátky, přičemž v rukou pevně svíral bič, připravený uštědřit ránu každému, kdo by jen kousek vyčníval nebo ukročil.

„Zítřka se konají honosné hry za účasti gladiátorů samotného Marca Antonia.“ Významně si odkašlal, „vybraní z vás budou mít tu čest hájit zájmy našeho Domina a našeho ludusu v cirku.“ Nastoupenou řadou se ozvalo hlasité zašumění a jeden z nejnovějších, blondatý mladíček, snad ani ne dvacetiletý klučina omdlel a padl znavený do prachu před sebou.

Aurelius zdvihl s výrazem znechucení bradu a švihl po omdlelém bičem. Několik trestných ran doslova rozervalo mladíkovi již tak zhmožděnou kůži zad na kaši, až se s bolestným kňučením snažil odplazit stranou. Když Aurelius uznal trest za dostatečný, svinul bič ve své ruce, odplivl si a pokynul k tréninku.

Raphael, pohodlně usazený ve svém křesle shlížel z balkonu dolů na cvičiště. Pomalu žvýkal kousky nařezaného masa v míse, kterou mu držela jedna z otrokyň a se zaujetím sledoval své gladiátory, kteří se chopili určených zbraní a rozestavěli se do svých pozic. Ta doba se mu líbila a dosud nechápal, proč Bůh tuto civilizaci určil k potupnému konci.

Castiel se chopil svého cvičného meče a postavil se proti jednomu z nových, kteří byli přivlečeni minulý týden. Vysoký, ale kostnatý zrzek měl ve tváři úskočný výraz a v tu chvíli měl Castiel nutkání mu meč zapíchnout do těch prasečích očí, která na něj pohrdavě civěla.

Zuřivě ohnul horní ret a vrhl se na něj. Šermovat uměl již celkem obstojně, jen stále nedokázal rozeznat jednotlivé úskoky, kterých byli lidé schopni. Gladiátoři musí umět klamat tělem, musí být hbití a lstiví zároveň a to druhé zatím Castiel nezvládal. Několikrát zrzka bolestivě zasáhl, ale nikdy ne natolik, aby to vzdal nebo skončil na zemi.

„Hajzle,“ syčel na něj zrzek po jednom z bolestivých klepanců do stehna a promnul si zasažené místo prsty. „Jednou tě stáhnu z kůže zaživa.“ Vyzývavě na něj cenil žluté zuby jak vzteklý pes a rozčileně poulil svá malá očka.

Polední slunce se bolestivě zarývalo svými paprsky do zpocené a rozedrané kůže. Mnoho nováčků postupně odpadávalo a po poučných ranách bičem se choulili u nejbližší zdi, aby si ochladili rány. Někteří se třásli a snažili se přemoci spánek, někteří se zájmem sledovali techniky jednotlivých gladiátorů a jiní jen tak seděli a popadali dech.

I Castiel už byl unavený, zrzek byl nepříjemný soupeř. Bylo stále těžší jej zasáhnout, rozpoznat, co má za lubem, kam uskočí nebo kdy provede úskok stranou. I on sám schytl několik ne zrovna příjemných zásahů do zad a nohou.

„Tak co, seš snad němej?“ chrllil mu mezi nádechy zrzek přímo do očí. Horký vzduch byl těžký, plný prachu a tupých nárazů zbraní.

„Jdi do prdele.“ Vyplivl na něj Castiel, aniž by si vůbec uvědomil, kde k onomu rčení přišel.

Slunce se pomalu sklánělo k západu, v ústech měl odporné sucho a zuřil v něm znovu probuzený vztek. Několika dobře mířenými útoky donutil zrzka ustoupit až k balkonu, odkud shlížel Raphael. To zrzka rozhodilo, jeho pozornost se roztříštila na svist biče, kterým ho Aurelius mýnil odehnat zpátky na cvičiště, na právě vstávajícího Domina na balkoně a na zuřivý výraz Castielovy tváře.

V tu chvíli už s podkopnutýma nohama ležel na zádech a do tváře mu funěl nepřítel Castiel. Tiskl mu dřevěné ostří meče ke krku tak silně, až slyšitelně úpěla trachea. Zrzkův ohryzek se trásl rychlým polykáním a lapáním po dechu. Dobrých pět minut takto setrvali, než Castiel uslyšel z velké dálky strohé „dost“.

Plně ho z amoku probral až proud teplé tekutiny zvolna mu dopadající na hlavu a zátylek. Zrzek pod ním zoufale zavřel oči a semkl rty.

Gladiátoři stáli nastoupení v řadě před večerí a všichni upírali zraky na dvojici pod balkonem, kterou Dominus poctil proudem vlastní moči.

Castiel se oklepal a rychle se postavil na nohy, přičemž nezapomněl na krku zrzka zanechat památku ve formě mělké tržné rány. Ten se stočil do klubička a zoufale se dávil, zatímco na něj dopadaly poslední kapky. Poté si Raphael spustil roucho zpátky ke kolenům a mávl na Aurelia na znamení, že s ním chce později mluvit.

~ ~ ~

V lázni se rozverně rochnilo několik otrokyň a na podušce na zvýšeném schodu ležel Raphael opřený o loket. Naproti němu ve stejné odpočinkové poloze ležel roztažený Marcus Antonius a po jeho boku se vláčně protahovala jeho žena Octavia.

„Po únavné cestě si jistě rád dopřeješ odpočinku.“ Začal nudnou konverzaci Raphael, aby tak utnul divně vyznívající ticho, které protínalo jen šumění vějířů. Z dolitého vína upíjel třetí číši a nechal svoji lidskou schránku unášet alkoholickým opojením.

Marcus si pohladil nacpané břicho a líně se převalil na bok, aby si blíže prohlédl otrokyně v bazénku. „Odpočinku ano, ale zábavy je tu poněkud málo.“ Otřel si mastné rty do polštáře a řeznickým pohledem si vyhlédl jednu z vnadných brunetek.

„Je libo?“ nabídl mu ji Raphael a zcela lidsky se poškrábal ve vlastním rozkroku.

„Hm...“ zabručel Marcus a rukou si zajel ke svému viditelně zduřelému přirození.

Raphael věděl, že Marcus není jen obyčejný lidský chlípák, měl své vlastní pokřivené choutky a tak jen vyčkával, jaké přání z jeho dnešního hosta nakonec vypadne.

„Támhle tu děvku, ať ji zprzní některý z tvých gladiátorů.“ Vyslovil své přání Marcus, ukázal prstem přímo na brunetu a s úlevným vzdechem si stáhl předkožku.

Aurelius jen kývl směrem k Raphaelovi a během několika minut již stáli schopní gladiátoři i nováčci v jedné řadě u bazénku. Aniž by Aurelius čekal na další rozkazy, pokynul přihlížejícím vojákům, aby nastoupeným mužům stáhli bederní roušky.

Několik z nich bylo zjevně natěšených a Marcus si je zvědavě prohlížel. Zezadu do něj dloubala Octavie opřená o jeho bok bradou a bez zardění se utěšovala vlastními prsty. „Toho druhého zleva, co říkáš...“ našeptávala svému muži a slastně mu vzdychla do nastaveného ucha tak, až mu hrdě vztyčený klacek poskočil vzrušením.

„Ten druhý zleva.“ Potvrdil její výběr Marcus a olíznuvši si rty sledoval, jak ostatní s bederními rouškami v rukou spořádaně ustoupili ke stěně, zatímco nepřiliš svalnatého a poměrně malého Castiela polila červeň až ke kořínkům vlasů. Raphael ho ponižoval a nechával trpět po celou tu dobu, kdy se tu ocitl, ale tohle?

„*Nebud' tak vyjevený, Castieli, zřejmě jsi i tady jistým dítětem štěstěny.*“ Promluvil mu v hlavě Raphael, zcela překvapený výběrem svého hosta. Neměl v úmyslu dopřát Castielovi jakékoli povyražení nebo poznání světlé stránky života a Marcusův výběr ho zaskočil.

Bruneta, zvyklá na vrtochy svých majitelů poslušně vystoupila z lázně a přistoupila ke zcela zkoprnělému Castielovi. Poklekla před ním a bez skrupulí vzala jeho ochablou chloubu do úst. Zděšený Castiel ji chytil za vlasy a snažil se ji odtáhnout, za což se ozval svist biče a na zádech se mu zaskvěl čerstvý rudý pruh. Stáhl tedy dlaně zpátky k bokům a překvapeně zamrkal pod návalem neznámého pocitu, který zcela přehlušil vztek i vzdor.

Otrokyně velmi dobře věděla, co dělá. O chvíli později se Castielova mužnost tyčila vzhůru jako stožár bitevní lodi a on zoufale polykal návaly slin, které se mu hrnuly na patro. Otrokyně se beze slova otočila a stojíce na čtyřech na něj vyšpulila vlnadné pozadí.

Castiel zíral na její zadek jako malé dítě. Mísilo se v něm hned několik pocitů a náhle mu bylo na zvracení. Touha v něm žhnula jak rozdmýchaný uhlík, tak moc se chtěl do ní zabořit a tak moc mu v tom bránilo jeho vlastní svědomí, které ho sráželo do kolen. „*Slaboch, jsi ubožák...*“ hlásalo mu jeho vlastní já, zbytky milosti se v něm vzpíraly jako kousky žíraviny. A pak ji chytil v bocích, stiskl ji a s mocným vzdechem se až po kořen zabořil do příjemného tepla a vlhka, které ho tak úzce obklopilo, až se mu oním slastným pocitem zatmělo před očima.

Otrokyně překvapením vyjekla a málem si překousla jazyk, chtěla se odtáhnout, ale Castiel ji nečekaně chytil za obojek na krku a zvrátil ji hlavu vzad. První lidské pocity, které pro něj nebyly utrpením, možná to byla svým způsobem bolest, ale netrpěl. Nechtěl, to nesmí, nemůže pošpinit tohle tělo, ale to jeho mozek jednoduše přestalo poslouchat.

Aurelius ho na pokyn Raphaela pobídl několika dalšími ranami k pořádné akci. Ze zad mu v pramíncích stékala krev a on zoufale přirážel vydávajíc skřeky jako zraněné zvíře. Lázněmi Domina se ozývala směsice vzdechů a orgastických výkřiků. Marcus strhal šat ze své ženy a zcela bez okolků s ní obcoval tak, jakoby v místnosti nebyl nikdo jiný.

Když Castiel vyplýtl všechno sémě, pustil obojek otrokyně, která se stáhla do lázně a zakloníc hlavu se posadil na paty. V nepravidelných intervalech oddechoval a střídavě ho poléval stud a zlost.

Tohle nechtěl, zhřešil, nepoklekl před Raphaelem, ani se mu nepoklonil a přec byl zase o krok blíž pokoře. Pod rameny ucítil paže vojáků, kterak ho vlečou pryč z místnosti do lázní gladiátorů.

~ ~ ~

Lázeň pro gladiátory byla čtvercová místnost s kamennými stěnami, na kterých se srážela pára a kapky vody stékaly v širokých pramenech na podlahu. Uprostřed místnosti byl velký bazén a jeho vyvýšené okraje sloužily gladiátorům k posezení nebo pro opření zad.

Nebylo zde moc místa a když se tady sešli všichni najednou, byly lázně přeplněné. Svalnatí muži tady chodili nazí, vystavovali na odiv svoje svaly a jejich pojetí toho, co je žert, bylo někdy pro určité jedince dost nepříjemné.

Zůstat stranou tak, aby tu jeden zůstal bez povšimnutí, bylo takřka nemyslitelné. Zvláště nováčci bývali středem pozornosti některých ostřílených gladiátorů, kteří se ve většině případů předháněli v tom, komu z nich se jim povede znepríjemnit život více.

Pro nováčky bylo nejlepším řešením trpně snášet jejich pozornosti, zatnout zuby a sklonit hlavu na znamení pokory. Občas bylo tohle zacházení pro některé naivce natolik nesnesitelné, že se pokusili vzdorovat a končilo to krví, sténáním a ponížením před všemi přihlížejícími.

Tohle všechno bývalo na denním pořádku a přihlížet bylo pro Castiela stejně nechutné a ponižující jako pro přímého nedobrovolného účastníka těchto soukromých her.

Když se vrátil z dolů, všichni se mu vyhýbali, jakoby trpěl nakažlivou nemocí. Nevěděl proč a vlastně ho to ani nezajímalo. Po tom všem, čím si tam prošel, byl jeho duch zocelený stejně jako tělo. Pod kůží se mu rýsovaly svaly, které se při pohybu vlnily a tím, že byl už nějakou dobu zařazen do tréninku, získal jeho pohyb na jisté ladnosti. Překvapeně shledal, že boje mezi lidmi se vlastně až tak moc neliší od stylu, kterým spolu mezi sebou bojovali andělé, jen jsou zákeřnější a podlejší. Markantní rozdíly byly hlavně ve zbraních, ale ve své hrubé podstatě se to nelišilo.

Našli se hrdinové, zbabělci i zákeřní jedinci, kteří se nerozpakovali vrazit někomu nůž do zad.

Lidé, násilím a většinou nedobrovolně natlačení do krutých válek nebo v tomto případě do soubojů v aréně, se postupem času začali měnit v divochy, na povrch vyplouvala jejich zasunutá krutost a zvířecí instinkty, které byly pro Castiela ze začátku překvapením.

Někteří jedinci se snažili zachovat si aspoň tu základní lidskou slušnost a soucit, to, co je odlišovalo od dravé zvěře. Ovšem málokdy přežili nebo se museli přizpůsobit tak, aby vůbec přežili.

Našli se tu i tací, které zabíjení, mrzačení a ponižování jiných lidských bytostí těšilo a naplňovalo je to radostným vzrušením a uspokojením.

Sotva se vzpamatoval ze své první zkušenosti se ženou, již na něj osud chystal další poznání.

~ ~ ~

Castiel jako obvykle seděl v tom nejvzdálenějším rohu, snažil se být co nejdál od středu dění, nechtěl dát nikomu žádnou záminku nebo někoho provokovat byť třeba jen pohybem, aby na sebe nepřipoutal nežádoucí pozornost.

Doposud se mu dařilo zůstat bokem, ale jen do chvíle, než se vrátil z Raphaelovy lázně.

Seděl na zemi v bederní roušce s mírně pokrčenýma nohama a dřímajíc se zapíral o nerovnou podlahu. Pod bosýma nohama cítil ohlazené, kdysi ostré hrany kamenů a zády se opíral o vlhkou zeď, ze které mu do vlasů a na ramena stékaly kapky sražené páry. Hlavu s krátkými, rozčuchanými vlasy měl opřenou, modré oči zavřené a snažil se myslet na něco jiného, než na otrokyni, kterou před malou chvílí zprzil.

Po celodenním tréninku na ostrém slunci byl opravdu unavený. Cítil snad každý sval v těle, ale už to nebyla ta hrozná vyčerpanost, kdy měl svaly stažené v křeči a každý pohyb ho bolel. Teď si jen potichu vychutnával to, že se nemusel hýbat. A tehdy udělal tu největší chybu ve svém zdejším životě, přestal být ostražitý.

Z opačné strany lázní ho delší dobu sledoval velký sedící hromotluk, kterému se pod snědou kůží vlnily svaly a doslova připomínal postavou buldozer. Jeho ostře řezanou tváří čas od času přeběhl krutý úsměv a jeho tmavé oči byly plné zla a pohrdání, kterým se dívaly na všechny kolem.

Díky své kruté povaze byl jedním z nejlepších gladiátorů v ludusu a zcela oprávněně se ho všichni báli. Byl nejen krutý a násilnický, ale neznal slitování. Bral si cokoli a kohokoli si zamlouval.

Seděl na kamenné lavici u bazénu a jeden z hubených chlapců, kteří museli být gladiátorům k ruce a byli vždy připraveni plnit jejich choutky, mu roztíral po svalnatých ramenou olej z karafy.

Obr seděl nehybně a očima přivřenýma do škvírek nehybně sledoval postavu naproti u stěny a zálibně ji přejížděl očima.

Tento starý nováček ho zajímal od té doby, kdy sem přišel. Jenže výcvik mu dával do těla a on býval vždy unavený a apatický. A tak se Theon rozhodl odložit své choutky na později, přece jen měl rád, když pod sebou neměl leklou rybu, ale ta trocha vzdoru a nepoddajnosti ze strany oběti to vždy výrazně okořenila. Proto vytrvale vyčkával a až dnes ucítil, že nastal ten správný čas.

Zlostně odstrčil ruku chlapce ze svého ramene a pokývnul na své dva nohsledy, kteří mu byli oddáni. Ti dva by pro něj udělali cokoli.

Muži k němu přistoupili a on jen pohodil hlavou k sedícímu Castielovi. Podívali se na sebe a pousmáli se v předtuše toho, co bude následovat. Potichu se přiblížili k nic netušící oběti, oba dva najednou sevřeli jeho paže ocelovým stiskem a překvapeného, dezorientovaného Castiela vytáhli na nohy. Roztáhli mu paže do stran a pevně ho přirazili na stěnu.

Castiel, který byl tak hrubě vytržený z odpočinku, zatím nepocíťoval žádné obavy nebo strach. Zmateně zamrkal a zůstal stát v klidu. Rozhlédl se kolem sebe a přes cary všudypřítomné páry se zahleděl přes sebe. Ta se zavlnila a z ní se pozvolna vynořila velká postava, která se k němu blížila houpavým krokem lovčího tygra.

Když se postava přiblížila a on rozpoznal, kdo k němu přichází, jeho obočí se obavami stáhlo a celé jeho tělo se napjalo v předtuše blížícího se nebezpečí. Tohoto muže vídával poměrně často týrat a znásilňovat nováčky a slabší jedince. Jen si při své nezkušenosti a neznalosti lidské povahy nevšiml náznaků a upřených pohledů, kterými ho Theon častoval po celou tu dobu.

Gladiátor se zastavil přímo před ním a ze své dvoumetrové výšky shlížel dolů na svou oběť. Rty se mu roztáhly do krutého úsměvu a očima chlípně přešel Castielovo tělo. Mírně se předklonil, jednou rukou ho chytil za krk a silnými prsty mu znehybnil čelist. Rty se přiblížil k uchu a hrdelním hlasem mu zašeptal, „čekal jsem dlouho, opravdu dlouho, ale teď si to chci užít. Hodláš dělat problémy?“

Oddálil se jen tak daleko, aby se mohl Castielovi podívat do tváře a prsty druhé ruky mu hrubě přešel po rtech.

Pak sjel rukou ze rtů přes krk dolů na hrud', která se namáhavě zvedala, jak se anděl snažil dostat přes sevřený krk trochu vzduchu. Když mu ruka sjela až na břicho, jeho oběť se otřásla hnusem a pak mu téměř bezmyšlenkovitě plivla do tváře.

Zlé rysy Theonova obličej ztuhly, oči se mu zlostně zúžily a jeho ruka na břicho se sevřela v pěst, zamířila mírně vzad a pak prudce zasáhla Castiela přímo na solar.

Ten vyhekl a kdyby ho nesvíraly ocelové dlaně gladiátorů, padl by přímo na kolena. Takhle se jen trochu ohnul dopředu, zachrčel, zatmělo se mu před očima a ztěžka lapal po dechu.

Obr mu znovu přimáčknul krk na kamennou zeď a zasyčel mu do obličej, „chceš si snad hrát?“ povytáhl obočí. „Tak to mám rád, bez boje to není ono.“

Ještě chvíli ho bez hnutí pozoroval a pak mu hrubě přitisknul rty na rty, až Castiel ucítil svou krev a tlakem na čelist ho donutil pootevřít ústa. Jeho jazyk si našel cestu dovnitř a anděl se začal dusit nedostatkem vzduchu a zhnusením, které ho prostupovalo. Silou, kterou v něm probudil odpor, stiskl čelisti a bolestivě kousl Theona do jazyka. Ten cukl hlavou dozadu a se vzrůstajícím vztekem praštil Castielovou hlavou o zeď, po které kromě kapek srážející se vody začaly pomalu stékat i kapky krve.

Pomalou obrátil hlavu přes rameno a kývl na chlapce, který bázlivě sledoval každý jeho pohyb. Ten k němu přistoupil a pokorně sklonil hlavu, očekáváje rozkazy.

„Přines mi horkej olej, ale horkej! Rozumíš?“ zavrčel na něj oliznuvši si rty a hubený mladík se rychle vydal splnit jeho přání. O chvílku později přiběhl s karafou plnou kouřícího oleje a podal ji do velkých rukou svého pána.

„Přidržte mi ho!“ v představě té zábavy se mu zachvělo chřípí a v chladném úsměvu vycenil zuby jako divoké zvíře.

Zužující se hrdlo karafy přiblížil ke ztěžka se zvedající hrudi rozechvělého Castiela a mírně ji nahnul. Horký olej začal pramínkem vytékat na holou, studeným potem pokrytou kůži a tělo se otřáslo bolestí. Jak Theon pomalu přesouval karafu ze strany na stranu, pálicí olej stékal Castielovi dolů po břicho a vsakoval se mu do bederní roušky. Z přiškrceného hrdla mu unikalo sténání a na těle mu začaly vyskakovat malé puchýřky.

„Taky si to užíváš jako já? Jen počkej, bude to ještě lepší!“ chrčel mu Theon vzrušeně do obličeje.

Castiel silou vůle sevřel rty, aby umlčel svoje sténání. V hlavě měl jen jedinou myšlenku, zbavit se bolesti a jestli se mezi lidmi něco naučil, tak to byla hrdost a jako gladiátora ho učili nedat se zadarmo. Musel se aspoň pokusit něco udělat, protože pokud se poddá i tady, pak ho Raphael zlomil a on bude pouze troskou, která si v této době zaslouží jen opovržení.

Viděl to dnes a denně, jak snadno a jednoduše lze pošlapat a pokroutit lidskou duši, jak se z božích stvoření stávají hračky v rukou silnějších. Vzpomínka na vzdychající otrokyni jím otřásla.

Ale on byl anděl, bylo jedno, jak hluboko byla jeho milost uzamčena, i přes to všechno byl anděl a on neudělá Raphaelovi tu radost, aby ho úplně zlomil.

Vší silou nastřádanou hodinami tréninku se opřel do paží, které ho držely u stěny, aby si tímto nenadálým pohybem udělal trochu prostoru. Než stačili překvapení gladiátoři zareagovat, jeho noha vystřelila vpřed a přesně mířenou ranou zasáhl obra kolenem do vzdouvajícího se rozkroku.

Ten se nečekaným úderem a bolestí nahrbil a uvolnil Castielův krk. Jenže mezitím se muži po jeho stranách vzpamatovali, škubli mu pažemi prudce dozadu a nahoru. Jeho ramenní šlachy se napjaly a on mohl skoro cítit, jak mu vyskakují klouby a naprosto přirozeně se tlakem ohýbal dolů.

Vzápětí se mu do zad zabořil ostrý loket, ze strany ho do spánku zasáhla pěst a svezla se po tváři dolů. Zůstal otřeseně stát v ohnuté pozici.

„Otočte ho, zmetka! Hned!“ štěkl na své pobočníky Theon a hlasem mu cloumala potlačovaná zuřivost, až se za ním stojící otrok roztrásl.

„Ty tady nestůj a okamžitě mi přines můj pěstní klín, ten s trny!“ hlas se mu třásl nezvládaným vztekem, „a nezapomeň na masážní olej.“

Dva nohsledi Castiela mezitím obrátili čelem ke zdi a strhli mu jeho bederní roušku.

Obr přistoupil těsně za jeho záda a hrubě mu přitiskl tvář k ostrým kamenům, které mu drásaly tvář. „Takhle to mám fakt rád, ale už to začínáš přehánět. Takže ti musím dát takové malé ponaučení!“ zašeptal mu do ucha a hrubě mu roztáhl nohy od sebe.

Castiel sotva dýchal, zachvácený bezmocí a strachem z toho, co neznal a co nemohl ani vidět, protože měl hlavu přitlačenou na zeď. Za zády slyšel šum hlasů a sem tam pohrdavé uchechtnutí, zavřel oči a zatnul zuby, jak se snažil připravit se na něco, s čím se dosud nesetkal.

Po chvíli ucítil na čerstvě zatažených ranách bičem na zádech, studený kov a nějaké ostré drápy se mu zakously do svalů. Stahovaly se dolů a cestou mu sadisticky pomalu a bolestivě trhaly kůži a znovu otvíraly rány po bičování.

Svaly se mu napjaly, snažil se vytrhnout, ale jak se hýbal, tak se mu trny zarývaly do zad ještě hlouběji. Po kůži mu stékaly potůčky krve, které se mísily s vlhkostí a jeho vlastním potem.

Cítil, jak mu obr za zády sjel rukou na zadek a pak sebou škulbl vystřelující bolestí, když mu začaly hroty trhat citlivou stranu vnitřních steh. V prsou mu začínal bublat výkřik, který jen s vypětím všech sil potlačil, jen proto, aby svému mučiteli nedopřál onen pocit vítězství.

„Už se konečně bavíš? Protože tohle je teprve začátek a jestli si to neužiješ, tak mě opravdu nasereš...“ hlas u ucha mu zněl jako sykot smrtelně nebezpečného, rozzuřeného hada. „A bude to ještě lepší, však už se dočkáš...“

Zároveň s tím vším ucítil Castiel mátovou vůni oleje, který uvolňoval ztuhlé svaly a který mu teď začal stékat po rozdrásaných zádech a vpíjel se mu do ran jak hladový vlk. Pálivá bolest způsobila, že mu vytryskly slzy z očí a obnažené nervy v ranách sebou nekoordinovaně pošukávaly.

Theon mu svojí drsnou rukou přejížděl po ranách a se sadistickou radostí mu vtíral nyní krvavý olej hlouběji do ran. Castiel cítil, jak jeho prsty sklouzávají stále níž, až ho naprosto nepřipraveného zastihl drásavý pocit na místě, které jediné bylo prozatím nedotknuto zdejšími krutým životem.

„Tak co, není to fajn?“ zachrčel Theon a prudkým zasunutím dalších prstů si z Castielova hrdla vynutil hlasité zasténání. „Zapomněl jsem si sundat klín, ale myslím, že proti tomu nic nemáš. Nebo snad jo?“

Castielem zmítala bolest a zoufalství a když už mu mysl oznamovala, že to nemůže být horší, byl odtažen od stěny a ruce mu byly zkrouceny nahoru tak, až se musel úplně předklonit.

Prsty náhle zmizely, ale ihned mu v hlavě vybuchla čerstvá bolest s novou, nečekanou silou, jak se do něj Theon prudce a vší silou zabořil. Přirážel jak smyslů zbavený a mezi jednotlivými vzdechy a steny mu zarýval prsty do boků. Zcela nepřipravený Castiel cítil tržné rány na citlivých místech a přes všechna svoje rozhodnutí začal vydávat zmučené výkřiky.

Trvalo to tak dlouho, každá vteřina mu připadala jako hodina a on začal v duchu úpěnlivě prosit o milosrdnou tmu. Když se mu jí konečně dostalo, obr se právě otrásal vyvrcholením. Když ochabl, pohrdavě odstrčil zneužitě bezvládné tělo. Oba vzrušení pohůnci mu pustili ruce a nechali ho nehnutě ležet na vlhké podlaze.

Theon si otíral přirození do bederní roušky a na Castiela se už ani nepodíval. Obrátil se, očima vyhledal bezvýraznou tvář chlapce, který mu sloužil a poručil mu, aby ho umyl od krve a pozůstatků právě ukončeného uspokojení.

TBC

VI. část
Divide et impera
Rozděl a panuj.
NC-17

Poklidný měsíc v úplňku kolébal celé Palatino ve své stříbrné náruči, ale Castiel zamčený ve své cele ho neviděl. Klečel na zvalených zbytcích slámy a nepřítomně vyděšeným pohledem zíral na dveře, jakoby z nich neustále hrozilo nějaké nebezpečí.

Z lázně se sem ztěžka dopotácel za doprovodu nadávek a nevybíravých kopanců netrpělivých vojáků. Až do večerky se v ***tepidariu snažil očistit, doslova své pošramocené tělo drhl do krve, ale onen vtíravý pocit méněcennosti a ubohosti v něm neustále setrval. Cítil se špinavý, zneuctěný na nejvyšší možné přičce vlastní osobnosti a ani bolest způsobená vodou v ranách ten pocit nedokázala dostatečně přehlušit.

S náhlým přívalem nevolnosti se svalil na zem a s neustálým pocitem strachu se schoulený natlačil do nejzazšího kouta. Rozbolavělými rukama si shrabal veškerou slámu, na kterou jen dosáhl pod sebe. Krysy nesouhlasně kvičely a náhle odkrytí švábi se s šelestem stahovali do škvír mezi kameny.

Složice si dlaně pod hlavu nakonec celkovým vyčerpáním usnul. Namožené klouby v ramenou ho po celou noc tupě pobolívaly, ale nejhorší byl stud a pokoření, se kterým se Castiel jen velmi těžko smířoval a ve snech se mu ona scéna přehrávala jako uzavřená smyčka stále dokola. Najednou existovalo tolik věcí, se kterými se setkával za svoji dlouhou předlouhou existenci poprvé.

~ ~ ~

Když ho ráno probralo rachocení zámku, tělo měl pokryté kapkami studeného potu a zmatené myšlenky se mu honily hlavou v nesrozumitelných přívalech. Ač si přál zůstat ležet, věděl, že by to k ničemu nevedlo. Smrt se pro něj stala něčím nedosažitelným. Něčím, v co upíral svůj předem prohraný vzdušný zámek naděje. Sen, který se neměl nikdy splnit.

„Vstávej.“ Na pokyn vojáka se vrávoravě postavil a se sklopenou hlavou se vydal na každodenní rutinu. Neměl jinou možnost, žádná jiná cesta v tu chvíli nebyla.

~ ~ ~

Ranní slunce vítalo gladiátory ostrým světlem a z obří díže v zastřešené jídelně se linula podivná směsice vůní vločkové kaše s kousky masa. Několik naprosto schvácených nováčků se snažilo udržet rovnováhu na vlastních vysílených nohou poté, co celou noc vláčeli hrubě tesané klády. Castiel jim nevěnoval žádnou pozornost. Pohroužený ve svých vlastních myšlenkách, které se pomalu rovnaly do srozumitelnějšího spádu, se plížil podél zdi, aby uzavřel nastoupenou linii.

Aurelius před nimi přecházel v pravidelných osmičkách a nervózně mnul bič ve svých rukou. „Aréna je nachystaná, zbraně budou rozdány v přípravě před vstupem.“ Prach mu pod sandály nepříjemně skřípál.

I když se Castiel nemohl zbavit pocitu, že jej někdo neustále sleduje, postupně mu došlo, že znásilnění není až tak potupnou věcí, jak by se na první pohled mohlo zdát. Většina gladiátorů na to byla zvyklá a ani u Castiela Theonův výstup nepovažovali za nic divného a hodného delší pozornosti. Nedočkal se posměšků od ostatních členů zdejšího ludu, ale ani lítosti. Každý za sebe, každý i za ludus.

„Dnes bojujete za svou čest, za svůj ludus, za Domina.“ Zvláště na posledním slově si dal Aurelius záležet. „Pamatujte, co jste se zde naučili. Vítězství ludu a smrt nepříteli!“ bouchl se pěstmi do hrudi.

„Vítězství, vítězství, vítězství...“ začali nastoupení gladiátoři i nováčci skandovat jako jeden muž. Aurelius kývl hlavou na znamení souhlasu a mávnutím paže je umlčel.

„Vybraní gladiátoři jsou tito,“ z koženého pouzdra vytáhl svinutý pergamen, nasliněným prstem jej rozvinul a začal předčítat jména. „Hektor, Flamma, Titus, Sicilo, Verus a Theon.“ Vybraní gladiátoři pyšně předstoupili vpřed a poklusem se vydali k otevřené bráně, kde na ně čekal kovář s obojky a povoz.

Někteří nováčci je závistivě pozorovali, mnoho z nich bylo jen kost a kůže. Neměli před sebou žádnou slibnou budoucnost a tak si v hlavách vytvořili vlastní sen o slávě, o boji, ve kterém něco dokáží a zbaví se tak onoho pokořujícího napětí z vlastní méněcennosti a zajetí.

Castiel stál nehnutě v řadě a zpoza přivřených víček pozoroval díži s kaší. Kupodivu měl hlad, bolest byla jeho věčnou součástí a jedinou překážkou k návratu do normálních kolejí byl stud. Jeden z Theonových pohunků stál o dva muže vedle něj a neustále se k němu vracel pohledem. Když Castiel otočil hlavu, setkal se s jeho zlýma očima. Poskok pohodil hlavou jeho směrem a vyzývavě si olízl rty. Castiel zaskřípal zuby a rychle uhnul pohledem do zdi za Aureliem.

„Ostatní mají nárok na jídlo.“ Množstvím jizev pokrytá paže s bičem ukázala na díži. „Do večera budete volně cvičit a zítra budeme pokračovat v normálním rozvrhu.“ S těmi slovy se Aurelius rozběhl k povozu za branou a nechal své svěřence v rukou dohlížejících stráží.

~ ~ ~

Nováčci se jako na povel vrhli k díži jak strádající zvěř. Každý v tu chvíli bojoval sám za sebe, za přežití. Ani u Castiela tomu nebylo jinak. Oháněje se lokty si nabral plnou miskou a usadil se k poslednímu stolu u zdi. Neohlížeje se napravo ani nalevo spořádal vlastní porci během několika minut. Jedna z mnoha nutností k přežití, která se mu už od návštěvy dolů vryla do paměti velmi hluboko. Jeden z na kost vyhublých mladých hochů skončil s přeraženým nosem pod lavicí a zalykaje se vlastní krví se potupně rozbřečel; načež ho jeden z gladiátorů nakopl tak, až nářek náhle utichl.

„Kvičí jen prasata před porážkou...“ procedil starší gladiátor mezi zuby, hlasitě polkl poslední sousto ukořistěné porce a s dřevěným mečem v ruce se vydal k jednomu z tréninkových panáků.

Z velkého množství mladíků i vyzrálých mužů, kteří se do ludu dostali, přežila první týdný pouhá třetina z nich. Umírali na hluboká zranění, na sepse, na vyčerpání... Nemálo z nich skončilo ubičovaných za pokus o útěk.

Castiel se zvedl, odhodil pečlivě vyjedenou misku na stůl vedle díže a neustále si hlídajíc záda zamířil ke kládám. Vybral si jeden větší trámek, obratným gryfem si jej vyhodil na ramena a chodíc v kruhu se snažil přestat myslet na strach, na obavu z toho, že se na něj někdo vrhne.

~ ~ ~

Po poledni na chvíli odložil těžký kus dřeva do prachu u svých nohou, zvedl hlavu a bezděčně vzhlédl k obloze, ze které na zem nemilosrdně páliło slunce. Zakryl si oči dlaní a chvíli pozoroval siluety letících orlů, jak si bezstarostně mávali křídly. Záhy si uvědomil, jak strašnou prázdnotu cítí pod lopatkami a přepadla ho v hloubi těla skrývaná beznaděj, stiskl zuby a zavřel oči. Křídla, jeho křídla...

O pár minut později už se jeho prsty opět zarývaly do reliéfu vysušeného dřeva trámu tak silně, až se pod některými objevily drobné rudé krůpěje. Castiel se zhluboka nadechl a zatřepajíc hlavou znovu vykročil do kruhu. Prach s drobnými kamínky mu pod sandály otravně skřípal a k jeho uším zdálky doléhaly zvuky z živé arény. Až nyní vzal na vědomí halas šířící se bavícím se Palatinem. Třeskot zbraní, křik a šílený řev nenasytného obecenstva v něm probouzely zuřivost živěnou nevídanými vzpomínkami. Přehmátl si a nesl celý trám jen na levém rameni.

U stolu stále seděl jeden z Theonových pohunků, který nebyl pro reprezentaci Domina zřejmě dost dobrý. Vyvalený na lavici si pohrával s přezkou vlastního opasku a svému okolí nevěnoval pozornost. Byl si jistý, že si na něj nikdo nedovolí ani sáhnout. Theon byl dostatečným varováním pro každého, kdo by se na něj jen zle podíval.

Castiel nosil trám jako stroj a s každým půlkruhem, kdy se mu do nyní vnímaného zorného pole dostával jeden z jeho pokořitelů, se nenápadně přibližoval. Jak chodil stále dokola, nenávisť v něm postupně narůstala, bohatě živěna vzpomínkami. Touha po pomstě mu nakonec proudila žilami jako žhavá láva. Srdce mu bilo stále rychleji, adrenalin byl jeho drogou, jeho znovunalezenou silou.

S kamennou tváří se mu v hlavě rodil plán. Před krví podlitýma očima se mu jevil zcela živý náčrt toho, co se mělo za pár minut stát skutečností. Přehodil si trám z levého ramena na pravé a s železnou pravidelností kráčel ve svém stále se rozšiřujícím kruhu. Vojáci byli unavení horkem a postávali ve stínech. Chtěli vidět hry, ale služba je připoutala sem, což jim nebylo dvakrát po vůli. Ovšem dostávali zapláceno a ona pradávna vůně peněz jim chladila hlavy dost na to, aby zůstali na svých místech.

Nováčci si každý hleděli svého, někteří využívali té trochy volna k odpočinku, jiní pečlivě trénovali s dřevěnými panáky. Nikdo z nich si nahrbeného a potem se lesknoucího Castiela nevyšimal. Podle sílicího povyku se hry v cirku blížily ke svému konci a horkem tetelícím se vzduchem se po tréninkovému plácku šířil dotěrný pach krve. Poslední dva kroky, než si to černovlasý Theonův poskok uvědomil, dopadl na něj stín, stín zasloužené pomsty.

Poslední věc, kterou stihl zaznamenat, byl šílený výraz v Castielově tváři a rychle se přibližující hlavice trámu. Tvrdé dřevo mu dopadlo na sanici a s tichým křupnutím mu ji vykloubilo, aby setrvačností a vahou dál pokračovalo kamsi vzad. Silou vlastního nárazu pokračoval překvapený muž společně s trámem po zádech na kamennou podlahu. Snažíce se

opřít o loket si s bolestným kvikotem chytil směšně na stranu visící čelist a s rozšířeným chřípím sledoval blížící se pěst s dobřela staženými a zároveň krvavými klouby prstů.

Castiel supěl jak rozzuřený býk, začal mít ten pocit rád, s každou ranou, kterou muži uštědřil, mu ve vzpomínkách vytanula Theonova úšklebkem pokřivená tvář a Raphael s roztaženými křídly. Srdce pumpovalo stále více adrenalinu, který se mísil s vybuzeným testosteronem a Castiel se cítil neporazitelný, na ten zlomek času se sám pro sebe stal bohem. Dva zuby výsměšně odtančily po kamenné podlaze.

„*Bude se ti to líbit...*“ z Castielových koutků vytékala bílá pěna a před očima mu tančily rudé kruhy.

S právě objevenou rozkoší přiklekl chlapovi do rozkroku a jakmile se ten instinktivně zvedl, napřaženou pěstí ho poslal zpátky k zemi. Cizí teplá krev s masem deroucí se mu mezi prsty v něm probouzela příjemný pocit a nepatrný plamínek milosti kdesi hluboko uvnitř v zapomenutí pohasínal.

„Přestaň ty hajzle!“ směsice výkřiků protínala rudý závěs, který měl před očima a postupně ho trhala na cáry. „...napadl ho! Odrhněte je...“ Pod krkem ucítil silnou paži, jak ho táhne vzad a na zátylku horký dech páchnoucí po zkažených plackách. Všechno se hýbá tak pomalu, všechno je proklatě rozostřené. Kamenný pohárek se mu roztránil o spánek a z roztrženého obočí se mu po levém oku rozlévala krev. Instinktivně rozevřel pěsti a chytil ruku, která ho teď škrtila. Bez přemýšlení do masa zatnul nehty a trhal. Voják zařval bolestí a v tu chvíli ho Castiel zasáhl temenem do nosu.

Padnouc zpátky vpřed na kolena lapal po ztraceném dechu a smál se. Ludem se náhle rozléhal šilený chroptivý smích. Muž pod ním se nehýbal a v místech, kde dřív býval nos, byla doslova rudá kaše, kterou pokrývaly růžové bublinky vzduchu unikajícího z plic. Nováčci se zděšeně stáhli do nejzazšího rohu a jen těch pár smělejších nakukovalo přes ramena srocených strážů.

Starší gladiátoři nepřestávali ve výcviku, nebylo to poprvé, kdy došlo mezi jejich členy k potyčce. Nepovažovali to za hodné vlastní pozornosti, jejich žebříček hodnot měl zcela jiné priority, který se u těch nových ještě postupně přetvoří.

Klečící Castiel se prohnul vzad a rozpažil ruce. „Kde jsi Bože? Proč jsi je vlastně stvořil?“ skřehotal mezi jednotlivými výbuchy smíchu a až tvrdá rána jílcem do druhého spánku ukončila ten mrazivý chechot. Vlnami adrenalinu vyčerpané tělo se pomalu sesunulo bokem k zemi. Než ho sevřela temnota, pocítil tvrdě dopadající kopance a plivance, kterými ho strážé bohatě počastovaly.

~ ~ ~

„Myslím, že je po něm. Ten šmejd ho umlátí holýma rukama.“ Pronesl jeden z vojáků, kteří stáli nad nehybným Theonovým pohunkem, který bezvládně ležel na podlaze a za nepříjemně chrčivých zvuků z něj vyprchával vzduch a posléze i život.

Druhý voják jen pokrčil rameny, otřel si nos a několika příkazy nechal čerstvou mrtvolu odnést. „A co s ním?“ pokračoval jeho podřízený a s neskrývaným gustem znovu nakopl ležícího Castiela do boku tak, až tupé lupnutí oznámilo zlomené žebro. Věděli, že ho bez přímého příkazu Domina nesmějí zabít, velmi ošemetná situace.

„Svázat a pověsit na zeď. Dominus rozhodne.“ Strohá instrukce byla provedena takřka okamžitě. Nehybné tělo bylo za nohy hrubě odvedeno přes plácek až za trestné kůly. Tam mu spoutali kotníky silnými lýkovými provazy a kladkami ho vytáhli na zeď hlavou dolů. Z úst mu v pravidelných intervalech odkapávaly rudé kapky a gladiátoři pokračovali dál ve své činnosti.

V zapadajícím slunci se mihla dvojice letících orlů a s posledními paprsky světla dopadajícími na zeď rychle zmizela.

~ ~ ~

„Zajímavé jméno. Triumphus...“ Usmíval se Raphael na zjevně potěšeného Marca Antonia a kasaje si v pase tógu ho vedl rozšafným krokem ke slavnostní lázni.

„Takto ho pojmenovali v aréně a on si jméno nechal.“ Odkášlal si Marcus. „Vlastně ani nevím, jaké bylo jeho původní jméno.“ Poškrábal se na obočí a nevěřicně zakroutil hlavou.

„Tak co říkáš na dohodu?“ Raphael se striktně držel věci. Chtěl ho za každou cenu získat. „Myslím si, že nabídka je to více než lákavá.“

Marcus se na něj otočil, zadíval se mu do očí podezřívavým pohledem. „Nějak si se v něm vzhlédl, není-liž pravda?“ a koutky se mu stáhly do širokého úsměvu.

Raphael neodpověděl a jen se při přečtení Marcusovy první myšlenky zašklebil.

~ ~ ~

Navečer přecházela přes tréninkový plácek eskorta čtyř plně ozbrojených vojáků a dle vizáže v jejich středu v řetězech kráčel jeden z dnešních vítězných gladiátorů. Castiel už byl při vědomí a zpoza přivřených víček se snažil zaostřit, ten styl chůze znal, nohy do O. Dean. Nad tím poznáním zachroptěl, ale z vysušených rtů nevyšla ani hláska. Dean kráčel se svěšenou hlavou, nahnul brvou a poslušně následoval své průvodce.

Za chvíli skupinka zmizela za jedním ze sloupů a Castiela přepadla vlna pochybností. Raphael byl proradný hajzl, čeho všeho by byl schopen. Byl to vůbec on?

~ ~ ~

„Vyhrál druhý zápas a zabil jednoho z tvých nejlepších gladiátorů.“ Holedbal se Marcus a nechal otrokyně, aby před nimi v řetězech nastoupeného gladiátora omyly olejem. „Pěkný kus masa, není-liž pravda?“ prohodil řečnický a z naservírovaných talířů uzmul pečenou kuřecí nohu a rozkošnický se do ní zakousl.

„Triumphus...“ šeptal si Raphael sám pro sebe a s úšklebkem si mnul bradu.

„Doufám, že se příští měsíc zúčastníš her v samotném koloseu. Sám César bude přihlížet a vítězný ludus dostane výraznou finanční podporu na celý další rok.“ Marcus se tvářil důležitě, ale Raphael přivírajíc oči stáhl koutky do zlomyslného úšklebku, měl svoji archandělskou hlavu plnou jiných věcí.

Marcus si jeho mlčení a úsměv vykládal po svém. „Dobře, ukaž mi tu smlouvu.“

Raphael se jen ušklíbal, to on byl oním vítězem. Vše probíhalo přesně tak, jak si to představoval. Se zájmem si prohlížel Triumphu - Deana. Nebyl to ten Dean, kterého znal z jeho doby, zmizel rošťácký výraz a otevřenost. Uprostřed místnosti stál vypracovaný gladiátor, plně si vědom své síly a svého cíle – nikdy nebýt poražen.

Raphael jen kývl hlavou a přistrčil před Marca předem nachystaný pergamen.

Mezitím se mírně rozkročený Triumphus v poutech tyčil jako hora, hlava sklopená na znamení pokory a dlaně sevřené v pěst. Všechny přítomné otrokyně po něm nenápadně pokukovaly, ale dobře stavěný chlap si jich nevšímal a dál hleděl s podmračeným výrazem do podlahy před sebou, jakoby se ho dění mimo arénu vůbec netýkalo. Celkový postoj, s jakým se nyní prezentoval Dominovi, vyvolával mrazení v zádech všem přítomným a strážící vojáci měli jen jakoby mimochodem dlaně v pohotovosti na jílcích mečů.

Marcus byl drahým vínem a celodenní zábavou velmi dobře naladěný. Nahlédl do předloženého pergamentu a chvíli si pohrával s pohárem vína, který svíral ve zpoceně dlaní. Nakonec se očima vrátil ke gladiátorovi a přemýšlivě promnul ohmatané opěradlo svého křesla.

Raphael ucítil jeho přirozenou nedůvěrou vybuzenou nerozhodnost, ale stále nechtěl zasáhnout. Ovládat své okolí jako šachové figurky ho už delší dobu nebavilo, rád přijímal výzvy tak, aby musel zdolávat alespoň malé překážky. Byl zdatným manipulátorem, ale rád nechával svým obětem alespoň nějaký malý prostor k vlastním rozhodnutím. Jinak tomu nebylo ani u Marca Antonia.

Nevole zbavit se jednoho z nejlepších ze své stáje, do toho se Marcovi navzdory nečekaně vysoké nabídce právě dvakrát nechtělo. Triumphus mu vydělával slušné peníze a navíc byl

spokojený i s málem, gladiátorem se stal pro radost z boje. Co si Marcus pamatoval, tak ho odkoupil od jednoho z malých překupníků na severu říše s tím, že mu nějaký vysloužilýc doslova vykuchal bratra při potyčce o pár *duponií. Nikdy se o své gladiátory nějak zvlášť nezajímal, nic víc o tomto muži nevěděl a když pohledem znovu zavadil o lákavou cenu skvoucí se na pergamenu před sebou, neodolal. Namočil brk a podepsal, vždyť ho stál pouhých 4.000 *denárů a teď si odveze celou truhlici 20.000 *aureů. Za ty peníze si podobných najde hromadu a očividný politický vliv Domina by se mu mohl hodit při mocenských bojích. Navíc se zdá, že s ním má Dominus i zcela jiné záměry a při té představě se mu postavil.

Když smlouvu na pergamenu podepsal, odložil rákosové pero s měděnou špičkou na stranu a prsty zabubnoval do lesklé desky stolu. „Dobrá tedy,“ napil se vína a ledabyle mávl rukou k Triumphovi stále nehnutě stojícímu před stolcem. „Budiž od této chvíle tento ludus a toto město tvým novým domovem.“

Triumphus na malou chvíli zvedl oči z podlahy. Z očí mu čišelo jediné, smrt. Nevěděl, co je lítost, neznal strach, vše v něm bylo mrtvé. Všechno zemřelo společně s jeho mladším bratrem a změna majitele byla jen formalitou. Drobností, která nikterak nenarušila jeho plán, zabít jich co nejvíc a co možná nejkrvavěji. Klekl na kolena na znamení toho, že rozumí.

„Značku nechejme přepálit ihned, nechci své rozhodnutí vzít zpět.“ Prohlásil pevným hlasem Marcus, načež se vedle stojící Aurelius odlepil od stěny a spěšně opustil místnost, aby zařídil vše potřebné.

~ ~ ~

„Uvidíme, s čím novým se za měsíc objevím na hrách.“ Marcus se ledabyle opíral o stěnu a pozoroval otroky i strážce při práci.

Aurelius se chopil tyče nahřívané v uhlíkové lázni a pevnou rukou přitiskl rudě žhnoucí značku na nataženou kůži. Místností se šířil pach spáleného masa, Dean však klečel jako socha a nepohnul se ani o píd'. Nevydal ani hlásku, jednoduše nic. Přepálená značka na vnitřní straně předloktí ve tvaru písmene D se skvěla nafouklými puchýřky.

„*Moje poslušná loutka, moje právě probuzená královna na šachovnici...*“

~ ~ ~

Pozdě v noci již byli všichni ve velmi podroušeném stavu. Na oslavu her v Palatinu a na nového gladiátora v ludu se neustále dolévaly číše.

Nikdo z vojáků neměl odvahu sdělit Raphaelovi onu nemilou událost, která po poledni skončila smrtí jednoho z jeho gladiátorů. Když se nakonec jeden ze strážných osmělil a opatrně mu sdělil špatnou zprávu, byl mile překvapen.

Dominus nekřičel, jen se krutě pousmál a ke všeobecnému údivu nechal Castiela znovu přivést do lázni.

Zaschlou krví pokrytý Castiel byl za znovu nasazený obojek předveden před svého pána. Raphael významně zdvihl obočí. „Škoda, že jsi svůj um nedal na obdiv již dřív, byl bych tě nechal vyřadit při hrách.“ Otočil se pohledem na Triumphu stojícího jako socha poblíž.

„Tady Triumphus je novým členem našeho ludu, tudíž co se trestu týče,“ na znamení důležitosti si odkašlal a pokračoval, „zabil jsi jednoho z našich.“

„Hm, slavíme...“ odříhl si nemístně Marcus a chopil se dalšího kusu pečeného masa.

„Ach ano,“ pokýval hlavou Raphael, „a dosud jsme neodměnili vítěze.“

„Mohu?“ optal se již notně přio opilý Marcus.

Raphael se na něj otočil a tok jeho myšlenek se mu okamžitě zalíbil. Mírnou úklonou naznačil souhlas.

„Pusťte ho, ať se pobaví.“ Marcus ukázal prstem na Castiela a pokračoval. „Přidržte mu ho.“ Strohá slova zazvonila Castielovi v uších a než se nadál, škubnutím za obojek a podkopnutím nohou se nečekaně ocitl na mramorové podlaze. Dva strážníci, jež ho sejmuli ze zdi, s ním hrubě smýkli a chytíc ho za rozpažené ruce, ho přidržovali ležícího na zádech.

Mezitím jejich kolegové nečekali, s jistou dávkou uctivého odstupu odemkli Triumphova pouta. Ten se chvíli ani nehnul a v klidu nechal strážce, aby mu sňaly okovy z rukou. Pak si z pout uvolněnou dlaní zajel k podbřišku, jediným trhnutím si uvolnil přezku, která držela jeho bederní roušku a nechal ji volně sklouznout na chladnou podlahu. Neměl se zač stydět a několik otrokyň se nenápadně usmálo.

Přistoupil k ležícímu Castielovi a z výšky na něj povýšeně hleděl. Byl to Dean, Castiela zamrazilo a kdyby nenávist dávala potřebnou sílu, okamžitě by Raphaelovi vyrval milost z těla. Tak jen bezmocně ležel a zapírajíc se patami do podlahy se marně snažil osvobodit. Neměl sebemenší šanci.

„Tak na co čekáš, potěš se.“ Zakřičel na Triumphu-Deana Marcus tak, až mu z úst vylétlo několik kusů požvýkaného masa a jak máchl paží, vychrstl na bělostný mramor rudé víno. V tu chvíli sebou Castiel začal zuřivě házet a mezi prudkými nádechy zoufale cedil to jediné, co ho v tu chvíli napadalo ** „*de teloch*“ lapání po dechu „*farmz gah*“, ale bylo už pozdě.

Dean si klekl a jediným dobře nacvičeným hmatem sevřel Castielovy kotníky do svých dlaní. Castiel se nechtěl vzdát, ale mozolnaté dlaně rozveselených vojáků tlačily jeho zápěstí do studeného mramoru příliš tvrdě. S hrůzou vytrštěnými očima upíral svoji naději k Deanovi. Tomu se s každým nádechem ztlačila osvalená hrud' a chřípí se mu chvělo. Z očí mu číselo žádostivost a s podmračeným výrazem se mu ohrnoval horní ret. S polovyceněnými zuby připomínal vzteklého psa, jemuž se v rozkroku dmula krví nalitá pýcha.

Nedokázal v Deanovi číst, stal se pouhým člověkem vydaným na pospas cizímu chtíči.

„*Tohle je přece tvůj Dean.*“ Vysmíval se mu v duchu Raphael a jeho zákeřný smích bodal Castiela do mysli jako roj rozzuřených sršní. Z posledních zbylých sil sebou zmítal jak smyslů zbavený a jeho odpor společnost velmi dobře bavil. Jeden z přihlížejících vojáků mu hrotem čepele odtrhl bederní roušku, přičemž mu jen tak náhodou ke všeobecnému nadšení zavadil o

třísla. Skrže kroutící se černé chloupky pod jeho povadlou součástí propadaly drobné rudé krůpěje.

Ač byla zdejší společnost na dění tohoto ražení zvyklá, většina vybraných mužů byla na příkaz prakticky povolná. Za největší ponížení bylo považováno obšťastňování otrokyní. A zde odporující gladiátor byl velmi vítanou změnou. Castiel to však stále viděl jinak, nenáviděl tuhle krutou dobu, i přes všechno, co dosud prožil, se hnusil sám sobě svojí slabostí.

Marcus byl celý mastný od další pečené kuřecí nohy, kterou svíral v dlani a mezi jednotlivými sousty s ní hlasitě se smějíc mával nad hlavou. Raphael se neudržel a s hýkavým smíchem se přidal. „*Pokloníš se?*“ zaznělo Castielovi vážným hlasem v hlavě. „*Tohle se nemusí stát, stačí se pokorně vrátit na své místo a tohle všechno skončí...*“

Jedinou Castielovou odpovědí bylo vzteklé plivání na všechny strany. Silně vzrušený Dean pohlédl na Domina a očekával jasný příkaz.

„*Dle tvého přání...*“

Raphael si kultivovaně otřel popraskaná ústa do utěrky, kterou mu podala otrokyně a jeho mrazivě ledový hlas zarezonoval stěnami, „tak už ho zprzni jako děvku a ať je na co koukat.“ Marcus jeho strohý proslov okomentoval rozjařenými výkřiky souhlasu a povalil opilou Octavii pod sebe.

V Deanově tváři se objevil zlý škleb, přejíždějíc tělo před sebou hladovými pohledy si ho chytil za nohy pod kolena a hrubě mu je roztáhl od sebe. Castiel překvapením vyjekl, trhl nohou a patou nakopl Deana do hrudi ve snaze ho odstrčit co nejdál. S Deanem to však skoro nepohnulo, jen se rozčileně předklonil a napřaženou kamennou pěstí udeřil Castiela rovnou do brady jen to luplo a o mramorovou podlahu zaduněl náraz temene, což u přihlížejících vyvolalo nadšenou salvu smíchu.

Castielovi se před očima roztančily hvězdičky a cítil, jak se mu z nosu spustila krev a kdosi mu rozhodil nohy daleko od sebe. Červená nitka mu pozvolna stékala po tváři a do očí se mu draly slzy zuřivosti.

Klečící Dean si ho přitáhl, držíc ho jednou rukou nad kolenem si plivl do natažené dlaně volné ruky a kousajíc si dolní ret si sliny rozetřel po vlastním údu. Chytil si svoji oběť i za druhou nohu a zkušeně se zanořil do horkého a zmitajícího se těla před sebou.

Castiel ztuhl, panicky zakňučel a bolestí chtěl přitisknout kolena k sobě, ale Deanovo železné sevření nad koleny mu nedovolilo nic víc, než jen slabé ořtení o osvalené boky. Hluboký stud pohltil celou jeho přítomnost, z Raphaelova vítězného smíchu mu tuhla krev v žilách a veškeré jeho pečlivě zlostí vybudované zábrany vzaly za své. Do očí se mu v neustávajících přívalech draly slzy bolesti a čerstvého ponížení. Vojáci držící ho za zápěstí se se zadostiučiněním šklebili a kýváním hlavou povzbuzovali Deana, který si jeho nohy po chvíli obratně přehodil přes vlastní ramena a jednoduchými plnými přírazy si ulevoval od vlastního napětí.

Stíny z mihotajících se plamenů svíce se pitvořily po stěnách a komnatou se v ozvěnách ozývaly výkřiky touhy, povzbuzování a steny rozkoše. Tichý pláč.

~ ~ ~

Castiel celou noc nezamhouřil oka, ale přesně, jak by se dalo předpokládat. Jeho otupělost dosahovala vrcholu. Co víc mu může Raphael udělat, čím ho ještě může překvapit, vyděsit a zatlačit do kouta? S těmi myšlenkami se ráno netečně zvedl ze slámy a obvyklou cestou se potmělou chodbou vydal k tréninku.

Za jedním z rohů se na něj někdo vrhl a hodil jím o stěnu. Dean, Castielovi se na malou chvíli zatmělo před očima.

Dean ho vlastním tělem přitiskl na zeď a páčíc mu ruku za zády se o něj otřel. „Tak co ty děvko...“ syčel mu natěšeně do ucha a drásajíc mu tvář o vlhké zdivo ho stále držel za vlasy. „Slyšel jsem, že jsi vlastníma rukama odrovnal jednoho z vlastních. To se na domácí půdě nedělá...“ zachrčel s jistou dávkou nenucené výčitky v hlase, udeřil právě drženou hlavou o stěnu, odhrnul mu látku z rozkroku a surově mu dvěma prsty zajel mezi pŕlky.

Castiel zakvičel překvapením a prohnul se v zádech ve snaze udeřit Deana hlavou do obličeje. Netrefil se, načež Dean vztekle zastříhal prsty až Castiel vykřikl a zarývaje dlaň zapírající se ruky do kamene, sám čelem narazil do zdi před sebou. „Když zmetek jako ty nepojde v aréně, tak se s ním podle toho zachází.“ Zachrptěl Dean plný na povrch se deroucího vzteku, vytáhl prsty a sevřenou pěstí Castiela tvrdě udeřil do ledvin. Ten se s tichým úpěním svezl po stěně na kolena a lapaje po dechu se snažil překonat náhlou křečovitou bolest v bedrech. Nečekaný kopanec do břicha ho nakonec svinul do klubíčka a zcela mu vyrazil dech.

Stráže o dvojici nejevily zájem a raději se otočily opačným směrem.

„Odteď jsi moje čubka...“ Dean si otřel nos do hřbetu ruky, odplivl si jeho směrem a poklidným krokem se vydal k tréninkovému plácku.

TBC

**platidla starého Říma
duponie – bronzová mince
denár – stříbrná mince
aureus – zlatá mince*

***volný překlad enoch
de teloch – ty/tvá smrt
farmz gah – povznesená sláva*

***tepidarium – lázně s vlažnou vodou

VII. část
Dūra lēx, sed lēx
Tvrký zákon, přec zákon.
NC-17

Slzy hořkosti se lhostejně vpíjely do udusané hlíny a první ranní paprsky se skrze malé čtverhranné díry opíraly do plísni pokrytého zdíva chodby. Castiel klečel u stěny a čelem se opíral o chladné kameny. Za chvějícími víčky se míhaly vzpomínky, čerstvé obrazy, které se mu až s neotřelou nevraživostí zaryly do mozku. Měl zemřít, měl být mrtvý už dávno, kdesi v hloubi jeho bytí se zuby nehty držela sebelítost a snažila se ze všech sil vypudit nicotné zbytky milosti.

„Táhni se nažrat a trénovat.“ Zahřměl mu hlas strážného za zády a z cárů myšlenek ho vytrhlo kopnutí do ledvin. „Tady se za střechu a žvanec musí platit.“ Druhý kopanec narazil přímo do bederních obratlů a Castiel se s kníknutím nakopnutého štěněte stáhl z dosahu útočící nohy a co jen mu to bolest dovolovala, se postavil. Aniž by se na strážného vůbec podíval, rychle se odpotácel k tréninkovému plácku.

Bylo ráno jako každé jiné, Castiel došel až k lavicím u provizorní jídelny a aniž by se rozhlížel po zbytku osazenstva, zamířil k velkému kotlí, ze kterého se nandávala snídaně. I když neměl sklopenou hlavu, zdálo se, že ji má staženou mezi ramena. Snažil se být menší, nenápadný, snad aby nevzbudil nežádoucí pozornost, která by mohla vyústit v další sadu pokoření. Neměl ten pocit rád, ač byl tím vším otupělý, přeci jen se snažil vyhýbat přímým konfrontacím.

Zbytky temných krvavých skvrn po setkání s Theonovým poskokem se pozvolna ztrácely v čerstvých nánosech prachu. Ale ty nechávaly Castiela naprosto chladným. Čím víc pocitů a myšlenek se na něj hrnulo, tím byl otupělejší. Lhostejně si vytáhl větší třísku z lokte, která se mu zaryla do masa o chvíli dřív, když otíral desku lavice od zbytků.

Do pravidelných kroků a supění cvičících nováčků se ozývalo tupé drhnutí lžic o misky a nad cvičištem se krátkými ostrými štěky ozýval Aureliův bič, aby posléze zmizel v domě na příkaz Domina.

Dean se s jistotou roztahoval na lavici se zdí za zády a dřevěnou lžící si nabíral vrchovaté kopečky rozvařené směsi jakýchsi obilovin. Nikdo si na něj nedovolil, byl cenným artiklem zdejšího ludu a jeho pověst ho předcházela. Mnozí z gladiátorů již věděli, že s Triumphem je lepší být za dobře a dokonce i pohůnci mrtvého Theona se začali záměrně vyhýbat i Castielovi. Byť byl pouhou Triumphovou hračkou, nikdo se neodvážil mu zkřivit jediný vlas mimo arénu. Triumphus se stal znakem kruté reality s nepatrným stupněm spravedlnosti, v syrové době slepých jest jednooký králem.

Castiel otočil hlavu na druhou stranu, chopil se vyřezané misky, nechal si naložit svoji porci a odešel do protějšího rohu. Jak vidno, dorazili na snídani mezi prvními.

~ ~ ~

„Za měsíc se budou konat hry v samotném Římě. Chci, aby se o nás vědělo, aby se o nás mluvilo, rozumíme si?“ Raphael si upravil lemy své sváteční tógy a vrhal po nastoupených otrocích tvrdé a vše říkající pohledy. Otočil hlavu a povýšeným tónem pokračoval přímo

k Aureliovi, kterému samou nervozitou tikalo levé oko. „Do konce tohoto týdne od tebe očekávám ucelený seznam všech účastníků, souboje budou kombinované, tedy počítejme se zápasem i mezi vlastními, ať je na co koukat.“

Jediným mávnutím ruky se lidé v jeho blízkosti včetně přísluhujících andělů rozutekli po své práci. Jen Aurelius se nehnul ani o píd' a přešlapujíc na místě, pevně svíral nový bič, čerstvě vytažený ze slaného nálevu. Do náhle ztichlé místnosti doléhaly zvuky z tréninkového plácku. Zmučené sténání slabších nováčků působilo v Raphaelově zvrácené mysli živoucí obrazy, ale v hlavě se terčem jeho choutek stávala jediná postava, jeho jediný odpůrce. Látka sešitého lemu námahou zapraštěla, pěstěná ruka ihned povolila stisk.

„Můj pane?“ nesměle se otázal Aurelius a svírajíce levé oko se snažil uklidnit křečovitě se stahující sval víčka.

„Nech mě přemýšlet.“ Odsekl Raphael, usadil se ke stolu a ještě než byl v místnosti zcela sám, pokrývala jeho pergamen souvislá řada znaků a po tváři se mu rozléval krutý úsměšek.

~ ~ ~

„Nástup.“

Gladiátoři se okamžitě postavili do řady. „Tréninkový plán je následující.“ Nad pískem se vznášel těžký háv očekávání. „Vybranou dvojicí pro vzájemný souboj v samotném Flaviovském amfiteátru jsou Triumphus a Castiel.“ Raphael tentokrát nestál na balkóně, vychutnával si svůj nový plán z lenošky v lázních. Moc dobře viděl Castielův výraz a ten samotný ho neuvěřitelným způsobem povznášel. Sic byl vývojem Castielovy tvrdošijnosti poněkud překvapen, nevzdával se, archandělé se nikdy nevzdávají. Vzpurnost tohoto ubohého malého andělského vojáčka bude potrestána, musí být potrestána.

Nastoupení muži obdivně vydechli a jejich pohledy se střídavě upíraly ke Castielovi i Triumphovi. Ani jeden z nich nehnul brvou, pouhé strohé kývnutí bylo znamením souhlasu. Nic jiného se od nich nečekalo.

Následující půl hodiny si gladiátoři vyslechli stručná pravidla.

„Dnešními hlavními zbraněmi budou meč, síť a trojzubec.“ Muži se rozeběhli k bednám se zbraněmi. „Nejdřív se podíváme, jak by to vypadalo bez přípravy.“ Ukázal bičem na Castiela a Triumphu.

Triumphus nepromluvil, s podmračeným výrazem si uvázal chránič na lýtku, potáhl si řemení a s dřevěným mečem se postavil naproti Castielovi. Anděl několikrát nejistě přešlápl a pevně svíraje síť za několik horních ok čekal na znamení, dýka v pravé ruce neskýtala zrovna moc jistoty.

Na prásknutí bičem se Triumphus nahrbil jako býk, z očí mu číselá čirá nenávist a kdyby snad mohl, na místě by anděla roztrhal. Castiela to však z míry nevyvedlo, s naprosto nehnutým výrazem ve tváři roztočil síť a s dřevěným trojzubcem v obranné pozici ji hodil na protivníka. O mnoho zkušenější Triumphus se jí šikovným obratem vyhnul a rovnou nekompromisně vrátil útok.

Naznačená rána z levé strany mu sice neprošla, ale finta s nedotaženou sekundou přinesla své ovoce. Castiel nedostatečně vykryl a zcela zbytečně se ohnal trojzubcem na opačnou stranu. Ohoblované ostří jen těsně minulo jeho krkavici a za toto drobné zaváhání zaplatil bolestivou ranou mezi lopatky.

Ne, Castiel nebyl vzteklý, nebyl našťvaný a dokonce snad ani nebyl unavený. Bylo mu to naprosto jedno. Jednal tak, jak se od něj očekávalo, bude se bránit a pokud se mu podaří protivníka zranit nebo ho při hrách zabije, to ponechával náhodě. A Dean? Kdo byl vlastně Dean? Stín minulosti, který mu měl připomínat Triumphus?

Dean si všiml nezvyklého chování svého soupeře, obvykle dokázal jako Triumphus hodný svého jména u mužů vzbudit strach a respekt. Teď, když bylo všem kolem jasné, že se stal novým tahounem zdejšího ludu, neprojevoval tento nemluvný gladiátor pražádný strach. Neustále měl nezúčastněný výraz a jediné, co se v něm zračilo, byla prázdnota a zášť, naprostá absence jakéhokoliv dalšího citu, dokonce i ty pramalé náznaky pocitu bolesti jakoby snad nevycházely z jeho samotného.

„Zmetku.“ Zasyčel Triumphus, zaparíroval a znovu zaútočil. Několikrát se vzduchem ozvalo nepříjemné zaskřípání dřeva o dřevo, kterak trojzubec sváděl špatně mířenou ránu gladiatu mimo dosah a většina gladiátorů včetně nováčků se zájmem sledovala, jak se toto cvičení vyvine. Aurelius vše sledoval, ale nechával chyby chybami, protože jen tak si jejich následného potrestání všimli všichni.

Při dalším střetu se Triumphus nenápadně přitočil k síti ležící na zemi. Jediným dobře mířeným chmatem ji ze země zvedl. Castiel uchopil trojzubec do obou rukou a očekával, co protivník vymyslí. Ten se však dlouho nerozmýšlel, aniž by síť zbytečně roztácel, o dva kroky ustoupil. Zdálo se, že stojí ve střehu a každou chvíli zkusí zaútočit mečem, avšak nečekaně se přitočil druhým bokem a než Castiel stačil uhnout stranou, přilétla síť a vlastní vahou jej svalila na záda. Toho Triumphus využil, přikročil k ležícímu muži a s výrazem naprosté arogance šlápl ležícímu andělovi na krk a pořádně ho přetáhl mečem po námahou a překvapením se zdvihající hrudi.

Souboj však nekončil. Přihlízející gladiátoři ze zápasící dvojice nespouštěli oči a při každé ráně, či úspěšném zásahu jen obdivně zamručeli. Po několika dalších minutách se situace opakovala. Castiel, pro nějž byl boj se sítí dosud výraznou slabinou, opět skončil na zemi, tentokrát však útočník síť nepustil a Castiela k zemi prudce strhl tak, až se mu hluboko do kolen zaryl horký písek. Další tvrdá rána za vyučenou do boku.

Po několikaminutovém tvrdém souboji se cvičnými zbraněmi Aurelius tento duel přerušil. Oba gladiátoři přerývaně vydechovali, ale pouze z Castielova trupu znatelně vystupovaly podlitiny způsobené dřevěným mečem. „Nikdy,“ zdůraznil učitel, „nikdy nedovolte, aby vám soupeř vzal vaši zbraň.“ Zahřímá nad cvičišťem Auréliův hluboký hlas. Napřáhl se a počastoval Castielova záda pořádnou trestnou ranou bičem až anděl vyhekl. „Zápas v podzemí, abys zaplatil za dnešní stravu.“

„Když se tak stane, snažte se ho odzbrojit,“ pokračoval klidnějším hlasem Aurelius, „meč je velmi účinnou zbraní na blízký boj, v tu chvíli vám bude trojzubec k ničemu. Když vás navíc dobře strhne síť, máte šance o to menší. Znovu.“ Kopl síť Triumphovi k nohám a naznačil výměnu. Castiel neochotně odložil trojzubec a chopil se meče.

~ ~ ~

Když nastal večer, nováčci se opět poslušně chopili svých klád a aniž by dostali večeri, pokračovali ve výcviku. Starší gladiátoři svorně pozdravili Domina a zamířili k lavicím v primitivní jídelně.

Castiel se chopil jedné z misek a než si stačili všichni přítomní nabrat své porce, zamířil vstříc svému trestu. Doprovázen strážemi lhostejně sestoupil po dvojitém schodišti do nitra samotného ludu, kde se skrývalo zdejší podsvětí. Odkladiště vyhoštěných gladiátorů, místo, kde se schází ztracené existence a odpady města, jednoduchá cesta ke smrti. Nebyl tu poprvé, se stráží za zády se tu ocitl již několikrát, avšak vždy měl štěstí na soupeře, kteří byli buď příliš naivní a nebo mladí. Ludus jako každý jiný vydělával i bokem, mimo dohled a dosah senátu.

Na příkaz zdejších stráží s vpravdě nechutnou vizáží se postavil do malého, kamenným obrubníkem obehnaného pískového cirku. Celé sklepení zapáchalo hnilobou a výkaly. Písek byl nechutně provlhlý a nepříjemně se lepil na provizorní boty s krytím na holeních. Pravidla zdejších zápasů byla jednoduchá, zabít nebo se nechat zabít, žádná cesta středem neexistovala. Castiel se postavil na stranu blíže schodišti, utáhl si řemínek bederní roušky, která byla v tomto místě jediným povoleným oděvem a očekával příchod svého dnešního soupeře.

O chvíli později se za všeobecného jásotu objevil dnešní protivník. Chlapisko jako hora, hrubě osvalené tělo plné jizev, černé zuby a jedno oko. Castiel na něj nezúčastněně pohlédl, z nabídky si vzal sekyru a zkusmo jí několikrát mávl. Soupeř kývl a třímaje v ruce dýku těžkým krokem vstoupil do ringu.

Hluboký tón gongu oznámil další boj. Do vřískotu a smíchu opilců se mísilo povzbuzování a nadávky otroků i vězňů rozvěšených v trestných klecích. Žádný náznak dekora z horní arény, jen smrad, hnus a bolest.

Chlap sice působil hodně těžkopádně, ale přes své vzezření byl až neuvěřitelně mrštný. Několika výpady zasáhl Castiela do žeber, aniž by byl on sám zraněn. Castiel reagoval jako stroj. Při dalším podobném útoku, který se protivníkovi již několikrát vyplatil, vybočil ze své osy a nečekaně mu zasadil ránu sekyrou do stehna. Útočník zaryčel, vztekle mu topůrko vytrhl a slepě se po Castielovi ohnal sekyrou s takovou silou, že ji v záři jisker o obrubu cirku přerazil.

Castiel se opřel o kolena a ztěžka oddechoval, touha po krvi ho začala pomalu, ale jistě pohlcovat. Všechn ten křik, zuřivost, vztek jej vtahovaly do víru zapomnění. Krev, skutečná krev, ryzí boj. Castiel zachrčel a vycenil zuby. Pak se nečekaně vztyčil, zakřičel tak, až se nabuzené publikum stáhlo o krok dozadu a bezmyšlenkovitě se vrhl na chlapa s holýma rukama.

Jednooký na něj zíral svým jediným okem a z koutku úst mu vytékaly sliny. Chytil útočícího Castiela v pase a zatímco on mu rozdrápal záda do masa, vahou vlastního těla ho povalil do písku cirku, až mu vyrazil dech. Dav ryčel nadšením. Mezitím do místnosti sestoupil Triumphus. Jeho příchod doprovázelo jen tiché šumění uznání.

S hlavou přiraženou hluboko do smradlavého písku, se Castielovi před očima míhaly duhové kruhy, jak se snažil popadnout ztracený dech. Pak koutkem oka zahlédl známé nohy, které z této pozice dnes spatřil hned několikrát. Triumphus stál s pohárem plným vína opřený o nejbližší zeď a druhou ruku měl v rozkroku. Opovržením hodným pohledem sledoval celé dění a čekal, až se mu jeho hračka vrátí. Pečlivě pěstěná hrud' posetá jizvami ve svitu loučí doslova žhnula. Castielovi se navalilo tak, až v sobě našel dostatek síly, aby se zvedl. Tělo vybičované přemírou adrenalinu se vymrštilo, podkoplo monstróznímu chlapisku nohy a chopivši se zlomeného topírka se napřáhl. Než ho však stačil zlomeným kusem dřeva zapíchnout jako prase, ještě ho pozvracel.

„Vítěz...“ dlaň zvednutá ke stropu a z chroptícího těla na podlaze pozvolna vyprchal život. Castielovy nohy postříkala horká krev, s vyceněnými zuby se jeho pohled stočil na Triumphu. Nedá se, nedá se mu zadarmo, to raději chcípne a nechá se oživit.

Měl mít strach? Triumphus mu vrátil pohled se stejnou razancí, už na něj čekal. Jen co vykročil z malého cirkusu, gladiátor jím mrštil o dřevěné hrazení, až se dav rozhořčeně rozestoupil. Těžkým vínem posilněný Triumphus odstrčil vlnadnou otrokyni stranou a otřel si ústa do hřbetu ruky. Přilehl na Castiela, až anděl dostal další záchvat dávení. Zatím co potupně vrhl na zeď před hrazením, Triumphus z něj strhal bederní roušku a s výrazem naprostého odhodlání si ho vzal jako zvíře. Když skončil, otřel si přirození do Castielovy roušky a mocně si říhl.

„Tak pojď, ty čubko.“ Zavrčel na něj a chytíc Castiela za vlasy jím smýkl zpátky doprostřed zkrvaveného písku. Chopíc se meče se chystal Castiela rozpárat. Ten se však nečekaně rychle sesbíral na nohy a už měl v rukou taky meč. Bolest už ani nevnímal, viděl doslova rudě.

„Konec zábavy...“ hustou atmosféru roztřela jediná rána biče. Aurelius se na schodišti tyčil jako bůh. Všichni přítomní utichli.

TBC

VIII. část

Temporis ars medicina fere est*Čas všechno zhojí.*

NC-17

Veškeré dění minulých dní bylo pro Castiela zahalené mlhou, mléčným oparem, který nevnímal. Návrat z utajovaného podzemí, Triumphovy časté choutky i všeobecné přehlížení ze strany dalších gladiátorů, vše mizelo zastrčené kamsi hluboko do jeho mysli. Ke svému okolí se stal netečným, středobodem jeho nynějšího vesmíru se stal jen boj, bolest a krev se slévaly v jedno, jen v tom nacházel uspokojení. Jako první si jeho zvýšeného zájmu o zbraně a techniky boje všiml sám Aurelius. S touto reakcí se u gladiátorů setkával celkem často, avšak jen zřídka byli jeho svěřenci schopní se učit tak rychle. Většina z nich zemřela v aréně dřív, než mohla své schopnosti naplno rozvinout. Svým způsobem to bylo plýtvání ze strany samotného Domina.

Ač se Aurelius snažil skrývat svoji radost z Castielových pokroků, z jeho vstřícného přístupu bylo vše jasné. Snad v něm viděl sám sebe, kdo ví.

S každým dnem, kdy se blížily hry ve Flaviovském amfiteátru, stával se Castiel zuřivější, mrštnější a zákeřnější. Ač se to nezdálo, postupně si získával respekt svého okolí, ostatní gladiátoři už se mu nevyhýbali jen ze strachu před Triumphem, ale Castielova neutuchající vůle zraňovat a bez sebemenšího zaváhání i zabíjet v nich budila respekt sama o sobě. Hluboké jizvy a přeražené kosti se staly jakýmsi poznávacím znakem z potyček, kterých se on účastnil. V podzemí vlastního ludu se stal hrdinou, který si jen tak nezadal s Triumphem, záhadou zůstávalo, proč se sám Dominus neustále vyhýbal jejich přímé konfrontaci.

Avšak veskrze svůj nový přístup byl Castiel stále Triumphovou hračkou, až se mohlo zdát, že si ony intimní chvíle začíná i užívat. Čím více byl Castiel povolnější a odevzdanější svému novému osudu, tím více hrubosti se mu od Triumphu dostávalo. Při posledním setkání, kdy mu nadržovaný Triumphus rozrazil čelo o kovovou mříž a smýkl jím o podlahu, se mu pak s masochistickým úsměvem ušklíbal do tváře, za což byl počastován ranou pěstí do brady až chytil druhou o zem. Tahle hra ho začala bavit, bylo toho tolik, co se v něm za poslední čas zlomilo, nemohl se přestat smát. S každým dalším úderem, přírazem a krvavým stiskem byl spokojenější. Chtěl víc, ale nebyl šílený, jeho mozek jen vytlačil tolik potřebný cit.

~ ~ ~

I tak občasné návštěvy Raphaela se stávaly stále kratšími, jakoby samotnému archandělovi docházelo, že Castiela mohl svým způsobem zlomit psychicky i fyzicky, nicméně svého cíle, aby se mu poklonil, nedosáhne. Ze svého postu si tento nicotný fakt stále odmítal připustit. Bůh je pryč a on je ten, jehož by měli všichni nahoře poslouchat. Proč jen mu tento bezvýznamný serafín dělá tolik problémů? Většina andělů se bez okolků postavila na jeho stranu, potřebují vůdce, proč ne tento?

„Už jen týden, jediný týden...“ šeptal Castielovi do krví zborceného ucha, přes které ho před malou chvílí přetáhl dýkou a s výrazem naprostého uspokojení mu vytrhl chomáč vlasů, jež mu uvízly v sevřené pěstí. Zhnuseně je odhodil na zem a bezděčně si otřel dlaň do skvostné tógy. „Moc dobře vím, že mě slyšíš,“ zasyčel vztekle a na čele mu naběhlo několik žilek.

Castiel reagoval jen přidušeným smíchem, ze rtů zkřivených do úšklebku vycházely jednotlivé trhavé výdechy, z koutků vytékaly krvavé sliny a do očí se mu zarýval naprosto prázdny pohled. Pohled zvířete.

„*Pokloň se mi a všechno se vrátí zpět, tak jak to bylo dřív,*“ snažil se Raphael vybudit alespoň malou část Castielovy osobnosti ke spolupráci, ale nedočkal se žádné odpovědi. Jakoby ho Castiel neslyšel, mdlý smích se šířil kobkami doprovázený chrčením. Naprostá apatie k fyzické schránce v Raphaelovi budila jen další a další pochybnosti. Zvědavost, to jediné ho stále hnalo vpřed, mohl vymyslet tisíce dalších možných utrpení, ale už si byl moc dobře vědom faktu, že by kýženého výsledku nedosáhl. Čas, to jediné zůstávalo na jeho straně, v hlavě se mu rodil jedinečný plán, který přesně korespondoval s Castielovým novým zájmem o boj.

~ ~ ~

„Levá, kryj si levou.“ Cvičištěm se rozléhal Aureliův ostrý hlas, ze kterého číselna nervozita. Přeci jen do odjezdu na největší hry už zbýval pouhý jeden den a chráněnci ludu stále nebyli připraveni tak, jak by si on sám představoval. „Říkám levá...“ ostrý hvizd biče, heknutí a řinčení kovu o kov. Postarší zarostlý blondák s polodlouhými vlasy si mnul pohmožděná záda a s nenávisným pohledem sledoval svého soka, který taktéž krvácel z mnoha mělkých oděrek a drobných řezných ran, ale na rozdíl od něj tomu nevěnoval pražádnou pozornost, za to mu vracel jeho pohled s mnohem větší intenzitou. „Chceš ještě?“ zasyčel Castiel a s naznačenou primou se otočil a slušnou tercií poznačil soupeře táhlou řeznou ranou těsně pod bradou. Blondák vyjekl překvapením, upustil gladius a začal rychle couvat.

„V cirku ti nikdo neporadí...“ kroutil Aurelius hlavou a rázně vkročil mezi dvojici. Castiel už se chystal k dalšímu útoku, ale ruka s bičem jej včas zastavila. „Ještě ne...“ upozornil ho navíc hluboký hlas. Castiel si posměšně odfrkl, krev, chtěl jí víc, ale přesto se stáhl a vydal se k nejbližší volné cvičné figuríně, následovaný mnoha uznalými pohledy.

„Chceš-li přežít ještě o chvíli déle, dávej si pozor a následuj rady.“ Privil Aurelius unaveně k dýchavičnému blondákovi, který se s děkovným pohledem škrábal zpátky na nohy. Mohl být rád, že přežil.

Celé odpoledne ubíhalo snad až příliš rychle. Aurelius už si v hlavě sumíroval celkový koncept her ze strany Palatinského ludu, přičemž stále doufal, že Domina nezklame. Triumphus byl v plné síle, ale Castiel ho v mnoha směrech rychle doháněl, už to nebyla ona troska, která kdysi dávno mířila do dolů.

Castiel se k Raphaelově radosti Triumphovi během výcviku také záměrně vyhýbal, v cirku bude mít prostoru dostatek. Je to jen kus masa, kus dýchající směsice buněk, Boží výtvor, který již brzo rozcupuje na malé kousky. Nenávidí ho, zničí tuhle živou bytost, roztrhá ho vlastníma rukama. Zášť je tím jediným, co v něm ještě zůstalo.

~ ~ ~

Nadešel den D, další z mnoha, alespoň zpočátku prosvětlený sluncem, celý ludus byl na nohou. I veskrze celý ten zmatek, jež tu nyní na první pohled zavládl, všechno mělo svůj řád, svůj cíl. Otroci poslušně nakládali truhlice se šatstvem, misky se sušeným masem i karafy s vínem, zatímco strážé neopouštěly svá stanoviště. Do ranních paprsků se usmíval Raphael,

ze svého balkónu shlížel na dění pod sebou a oždiboval naservírované maso. Už jen pár dní nebo nikdy, pocíťoval ono dobře známé chvění vnitřností, on zvítězí. Pozitíří, popozitíří, jeho chvíle nadejde, již brzy.

Vybraní gladiátoři stále čekali ve svých kobkách, dokud nebylo vše naloženo a připraveno, nesměli být vyvedeni ke klecovým kárkám. Vysoké chlapisko s kovářskými kleštěmi obcházel jednoho muže z dodaného seznamu za druhým, aby zkontrolovalo řetězy a případné označení ludu. V závěsu ho následovali dva otroci s velkou mísou rozžhavených uhlíků a strážný doprovod.

Castiel už od rozednění seděl na hrubě opracované pelesti. Již dávno neležel na slámě, poté, co se ludu vyplatil v bojích v podzemí, měl nárok i na lepší ubytování. Ruce sevřené v pěst měl opřené o kolena a z rozmaru patou drtil švába, který se nestihl včas uklidit do škvíry mezi kameny.

„Vstaň.“ Ozval se ode dveří strohý příkaz, kovář se protáhl mezi dvěma strážnými a pečlivě mu upevnil řetězy na zápěstích i kotnících. Castiel se nebránil, neměl proč, věděl, jak to tu chodí.

„Tenhle ještě nemá značku?“ položil si chlap otázku sám sobě a kývl na otroky, kteří se svěšenými hlavami poslušně čekali u dveří. Obě pohublé ženštiny se rychle přišouraly, aby se kovář mohl chopit do ruda rozpáleného cejchovacího železa. Zkušeným hmatem otočil spoutanou ruku a než se Castiel mohl nadechnout, do tenké kůže na vnitřní straně předloktí se mu zaryl žhavý kus železa. Smrad páleného masa a bolest, nic nového. Šváb pod patou tupě lupl, Castiel nehnul brvou.

„Tohle by ti mohlo na chvíli stačit,“ neodpustil si kovář poznámku, odložil železo a naznačil strážím, že je tu hotov. Castiel neodpověděl. Bez protestu se nechal odvést až ke káře, kterou sdílel ještě s dalšími třemi gladiátory. Posadil se do určeného rožku, a jak jen mu to pouta dovolovala, přehodil si přes záda připravenou lněnou deku a pohodlně se opřel.

Karavanu tvořily další dvě káry s gladiátory a mnoho povozů se zásobami. Kočárový vůz byl představen v přední části a krátce po východu slunce už bylo vše připraveno na cestu. Koně nervózně přešlapovali a do zvedajícího se větru se mísilo jejich netrpělivé odfrkování. Blížila se bouře.

~ ~ ~

Aurelius s obavami sledoval měnící se počasí, občas byly cesty znepríjemňovány rozmary matky přírody. „Můj Domine,“ kráčeje vedle vozu nesměle oslovil svého pána, „blíží se bouře, měli bychom zastavit a sestavit provizorní tábor, než se to přežene.“

Raphael vyhlédl zpoza primitivní záclony a zakabonil se stejně jako obloha před nimi. „Rozdej plátěné přehozy, zakryjte koním hlavy, pokračujeme v cestě.“ Aurelius přikývl. O chvíli později se nad putující karavanou rozhostila písečná smršť. Lidé i zvířata však zarytě postupovali vpřed.

Gladiátoři mlčky seděli ve svých klecích, snad se modlili, aby bouře brzy přešla a k hlavám si tiskli plátěné hadry. V silných poryvech větru jediný Castiel zoufale bušil hlavou do mřížoví a z uší mu v tenkých pramíncích vytékala krev. „Casi, Casi...“ ten známý hlas mu rezonoval

lebku a vyvolával nepříjemné vzpomínky. Stočený do klubička skřípal zuby a snažil se ten hlas vypudit z mysli. „*Casi, můžeš sem snést ten svůj zadek.*“ Dean. O pár desítek minut bouře zmizela stejně rychle, jako se objevila a s ní se vytratily i vzpomínky.

~ ~ ~

O dva dny později se před nimi otevřel nový horizont, kamenná cesta a za ní výsostné město. Za všeobecného halasu karavana projela až k amfiteátru. Zvací listiny a další náležitosti byly obstarány poměrně rychle, nic nebránilo tomu, aby se ludus Palatina zařadil mezi hosty se zvláštními výsadami.

Zatímco Aurelius zajišťoval zbývající detaily, Raphael se i se svým doprovodem vydal do lázní, kde se měl po dlouhé cestě zregenerovat.

Gladiátoři znavení poměrně nepohodlnou cestou na přímém slunci a obalení všudypřítomnými zrny vlezlého písku nedočkavě vyhlíželi, kam že je to budou před samotnými hrami přesouvat.

Castiel sedící ve svém rožku, si dovytíral zbytky zaschlé krve z uší a s masochistickou radostí si vyrýpával písek z nedávno vypáleného znaku velkého D. Okolí ho nezajímalo, Řím byl pro něj pouhou zastávkou na dlouhé, krví lemované cestě novým životem. Na bělostných mramorových sochách, kolem nichž projížděli, si představoval rudé cákance, které stékají v nepravidelných nitkách na žíhaný mramor, kde se z malých kapek slévají v celé kaluže.

~ ~ ~

„Vítej,“ pronesl Marcus Antonius vínem zastřeným hlasem, „doufám, že se letos budeme dobře bavit.“ Laškovně přitom plácl Domina po zadnici, na což Raphael nevěřičně zakroutil hlavou. Vzhledem k době by očekával poklepání po rameni. Do jisté míry lidské potřeby chápal, na druhou stranu, věděl o mnohem zajímavějších věcech, které by ze své vlastní existence považoval za lascivnější.

„Bavit se určitě budeme,“ opětoval svému starému známému uvítací taneček Raphael a s výrazem naprostého znechucení si oklepával zaprášený oděv.

Marcus Antonius pokynul na otroka s mísou stojícího poblíž, „písečná bouře?“ v hlase nebyla zvědavost, bylo to pouhé konstatování bez očekávání odpovědi.

Raphael jen mávl rukou na další nesměle postávající otrokyni s velkou mísou ovoce, aby přistoupila blíž a usadil se do podušek nedaleko lázně s růžovými květy.

„Vše je připraveno, zlatým hřebem odpoledne bude naše dvojice,“ pravil Aurelius, v rukou již nadržel svůj bič, ale svitek papyru s Caesarovou pečeti.

„Dvojice?“ Marcus Antonius se převalil na druhý bok a se zájmem hleděl na Raphaela. „Jaká dvojice?“ Tóga béžové barvy se šustivě snesla až k podlaze a odhalila krátce oholená lýtka.

Jak málo stačí k uchvácení pozornosti. Raphael se nadechl a v hlavě se mu zrodil zcela nový geniální plán. Aniž by se na Aurelia vůbec podíval, „cvičný zápas, přiveď je sem.“

Aurelius chvíli těkal očima z Domina na Marca, ale neodvážil se odporovat. „Jistě Domine.“ Otočil se, pokynul strážím, aby se vrátil zpátky do kobek pod amfiteátre.

„Nebud' tak tajnůstkářský, jaká dvojice?“ neustále dorážel Marcus Antonius a bezostyšně si nácával již tak široce rozlitý břich čerstvým masem. Opodál postávala otrokyně s karafou vína, které neustále doplňovala do vypitých pohárů. „Bude to Triumphus?“ do nastaveného poháru doteklo další víno. Raphael se ani neotočil a jen si provokativně mnul ruce a po tváři se mu rozléval škodolibý škleb. „No dobrá,“ ustoupil nakonec Marcus a začal se dloubat v nose. Po půl hodině mlčení a vzdychání se u vchodu objevil Aurelius s několika muži v zádech.

„Tady je máš,“ zavrňel Raphael snad až příliš provokativně. Pouhým mávnutím ruky nechal uvolnit horní část lázně a poohlédl se po všech přítomných. Majitelé lidí takřka z celé země mu nevěnovali příliš pozornosti, víno bylo silné, ale dva nastoupení gladiátoři ve cvičné výbavě, avšak s ostrými gladiaty si jejich zájem získali takřka okamžitě. Honosnou místností se ozvalo pochvalné mručení.

Oba muži stáli proti sobě jako dvě šelmy, oběma z očí čpěla zuřivost. Očividně se neměli v lásce, netrpělivé přešlapování se změnilo v jakýsi tanec před bouří. Raphael luskl prsty.

Již v první chvíli bylo jasné, že se nejedná o cvičný boj. Z každého úderu byla cítit razance, vzduchem proudila vzájemná nenávisť. „*Zabij ho, zabij ho.*“ Raphael oba soky pozoroval se skloněnou hlavou, „*pokloň se mi.*“ Ale Castiel nepotřeboval jeho pobídky a už vůbec jeho výhrůžky. Dobrou nastřádaný stres a vztek si potřeboval vybit a tohle byla jedinečná příležitost.

Střehy střídaly kombinované útoky, lstivé úskoky a nutné parírování, i přes minimum možností došlo k několika mělkým škrábancům na obou stranách. Zdálo se, že je boj snad až příliš vyrovnaný. Žádný z nich nepromluvil, výrazy jejich tváří hovořily za vše.

„Dean.“ Zkusil to Raphael jen tak, až byl sám překvapen reakcí. Na krátký okamžik si získal Castielovu pozornost a tento zlomek sekundy se gladiátorovi stal osudným. Triumphus se tolikrát nacvičovaným pohybem vyhnul ostří jeho meče, půl obratem se mu dostal za záda, krátké zaváhání, kde mu podkopl kolena a než mohl Castiel jakkoliv zareagovat, hrot ostří soupeře se mu s jistotou zapichoval pod klíční kost.

„Dnes a tady ne,“ zastavil Triumphu Raphael, „zítra v cirku budeš mít jedinečnou možnost, dav tě bude milovat.“ Ne, takto ne, to by bylo příliš jednoduché, pomyslel si sám pro sebe. Lázněmi vířily ovace a nadšený aplaus všech přítomných. Caesar bude mít radost.

Castiel roztřeseně oddechoval, ostrý hrot gladia zarývající se mu pod klíční kost náhle zmizel.

„Tihle dva budou zítra hlavní atrakcí.“ Pokýval hlavou uznale další z hostí a tleskal. Castiel stále klečel, z mělké rány u klíční kosti mu pozvolna vytékala krev, čekal na svůj trest, tento však nepřicházel, místo toho byl Aureliem postaven na nohy, aby byl odveden zpět do podzemních pater amfiteátru. Nenávist z pokoření dosáhla svého vrcholu.

~ ~ ~

Další horký den, Koloseum bylo plné lidu, prominentní balkony okupovali majitelé lidí se svými otroky a vzduchem se šířil pach potu a krve. Dnes, dnes dosáhne svého, na nejvyšším z nich seděl Raphael na jedné z mnoha pečlivě vystlaných stoliček a z obou stran ho ovívali otroci s velkými vějíři, o chvíli později se k němu přidal i omšelý stařík s korunou ze zlatých vavřínových listů. Sám Caesar. „Ave Caesar...“ rozléhalo se amfiteátre, lidé ho milovali, opět jim dal chléb a hry.

Hry, zajímavé, co si pod tímto pojmem lidé představují, Raphael se usmíval. Smrt, čím ukrutnější a bolestivější, tím zajímavější, proto Otec zařídil apokalypsu a proto musí být země očištěna a žádný mizerný serafín mu v tom nezabrání.

Po krvi zborceném písku se nyní prohánělo trojspěží, ve voze stáli dva zlatem zdobení *essedariové, v ruce rudá kopí, dvakrát objeli celý ovál a přijímali ovace. Krvavé cákance na voze se zanášely prachem a zbytky tkání nyní mrtvých soupeřů jim postupně opadávaly z hrotů koles. Strážé a pomocníci odklízeli mrtvá těla gladiátorů zvučných jmen i bojových zvířat. Lidé byli nadšeni.

To vše sledoval i Castiel, s opovržením hleděl na obrovské prostranství, jež se za mříží rozprostíralo do obou stran. Přímo naproti se jeho směrem z balkonu bizarně vyjímal Raphaelův úlisný obličej a vedle něj seděl na tu dobu poměrně vychrtlý stařík. Ač dav jásal, tento muž jakoby měl tvář vytesanou z mramoru. Nehnuvši brvou bedlivě sledoval dění v cirku, důležitá byla jeho dlaň a palec. Občas si prsty prohmatával dobře oholenou bradu a neustále si přehazoval nohu přes nohu. Caesar, byl mu něčím povědomý, prakticky si nepamatoval už vůbec nic ze své minulosti, či z věcí, které znal. Pečlivě sevřel svůj trojzubec v dlaně a nervozitou se mu chvělo chřípí.

Za zády cítil poměrně klidný dech Triumphu. Ten byl jako vždy nemluvný a budil hrůzu už jen svým výrazem. Ne, neměl z něj strach, dnes nalezne svoji útěchu, svůj úděl. Dnes už ho nic nerozptýlí, dovede svůj osud až do konce.

Uvaděč v bohatě zdobené tóze nechal zatroubit a mocným hlasem s rozpaženýma rukama zakřičel do pléna, „a zde přivítejte náš zlatý hřeb dne, mocný ****murmillus Triumphus a ***retiarius Castiello**, předvedou vám svůj um Palatinského ludu, jsou tu pro vaše pobavení!“ Lidé natlačení na schodovitých hledištích fanaticky jásali a dominové ostatních lidí jen uznale přikyvovali.

Poté se se skřípavým rachotem pozvedla mříž oddělující Castiela od samotného cirku. Přimhouřil oči, nadšený křik davu na něj působil jako rajska hudba, svíraje trojzubec i síť se rozběhl do středu arény. V patách mu zlehka klusal Triumphus v helmici s rudým chocholem, středním štítem a s krátkým gladiem v příkrčené ruce.

Zhruba ve středu se oba zastavili a vzhlíželi k bohatě zdobenému balkonu s mnoha sloupy zdobenými tympany a zlatě vyšívanými plachtami. Jediné kývnutí nad zlatě se skvoucím znakem orla a svět kolem přestal existovat. Člověk, který nyní stál proti němu, nebylo nic, zvíře určené na porážku. Tlukot vlastního srdce v uších, žádné další hlasy, žádné rozptylování, jen oni dva. Triumphus proti němu nahrbeně stál a zdálo se, že se skrze helmici usmívá.

Castiel ukročil bokem a roztočil síť, nebylo nač dál čekat. Triumphus neváhal, nestál ve střehu ani o vteřinu déle, než bylo nutné a plynulou parádou zaútočil na pravou stranu, jakoby schválně minul a z otočky sekl šikmo vzhůru. Castiel útok vykryl sítí, toporem trojzubce však narazil na představený štít. Triumphus pod silou nárazu ani nezakolísal, odstoupil a kryje se štítem, znovu zaútočil naznačenou primou.

Vzájemné oťukávání postupně přešlo v boj na sílu. Oba gladiátoři již unaveně funěli jak býci, ani jeden z nich však nehodlal dát svoji kůži lacino. Již dávno se nejednalo o čistý boj, lidé byli, jsou a budou zákeřní a podlí. Naznačování a falešné útoky střídaly bezcenné obrany a vykřívání bokovky. Osudným se tentokrát stal pro Triumphu úštěpek kopí z předcházejícího souboje. Jediné drobné podklouznutí a Castielem vržená síť našla svůj cíl. Zkušený Triumphus se vzepřel, dobrovolně si nechal strhnout helmici, jen aby zachytil jedno z ok sítě vlastní dlaní s mečem a mohl jí trhnout dřívě, než jeho sok.

Castiel takový odpor nečekal, než stačil síť pustit, byl i se svým trojzubcem v dlani stržen na kolena poblíž Triumphu, který znovu získal rovnováhu a rychlým pohybem se snažil zbavit síť, kterou nyní držel.

Nyní přišla Castielova chvíle, nehledal rovnováhu, jak by se dalo očekávat, zákeřně se pootočil a aniž by se pokusil zvednout na nohy, plavmo sjel po břicho až k Triumphově boku a jedinou ranou trojzubcem mu skrze kožené boty přetřel Achillovy šlachy. Gladiátor vyjekl a s táhlým zavytím se skácel k zemi, kde se i se štítem stočil do strany a opíraje se o loket se snažil i v této zcela ztracené pozici postavit na odpor. V očích se mu zračil úžas. Teď se Castiel postavil na nohy, sebral síť i trojzubec a s rukama nad hlavou hecoval dav. Miloval je a oni milovali jeho. Vše bude zapomenuto.

Otočil se zpátky na Triumphu, trojzubec zapíchl do prachu, pověsil naň síť a s vítězným úsměvem k němu obezřetně přistoupil, vyškubl mu štít z ruky a aniž by se rozmýšlel, hranou sokovi postupně za nátepníky rozdrtil obě ruce, zubatý gladius upadl stranou. Na malou chvíli se zarazil, teď mu mohl klidně oddělit hlavu od těla, ale to by nebylo ono, musí trpět, musí trpět víc. Štít s žuchnutím dopadl kamsi za něj.

Dav se bavil, zatímco se Triumphus třásl zimnicí a očividně věděl, že nastává jeho konec, neprosil, mlčel. Castiel se s úšklebkem chopil sítě, zkušeně ji hodil na svého soka a pevně sevřel trojzubec. Mocným trhnutím si nyní bezmocného Triumphu přitáhl blíž a s vyceněnými zuby mu přitlačil hroty své zbraně do rychle se zvedající hrudi, až se pod nimi objevily drobné rudé kapky. Tak moc už ho chtěl zabít, sledovat výraz jeho tváře, jeho oči. Vydržel, již dříve nacvičeným pohledem vzhledl k balkónu. Dav ryčel jak smyslů zbavený, do cirku létaly kusy oděvů, chléb i snítky cesmíny. Viděl rudě, vše se kolem něj začalo točit ve zrychleném rytmu tlukotu jeho vlastního srdce. Castiel však neuhnul pohledem, s netrpělivě pošukávajícími rty sledoval samotného Caesara, jako by tam Raphael vůbec nebyl. Stařík pozvedl bradu, a aniž by pohnul jediným mimickým svalem, předpažil.

Dlaň sevřená v pěst, oddělující se palec, směřující do strany. Co dál? Castiel polkl a typicky naklonil hlavu stranou. Jediným rychlým pohybem se palec stočil k zemi. Lidé bezduše ječeli nadšením. Castiel zavrčel jako zvíře, zadíval se Triumphovi do očí a s bojovně vyhrnutými rty zatlačil na hroty, bodl.

Triumphus se nebránil, přeražené ruce rozhozené podél těla, odevzdaně ležel tam, kam si ho Castiel přitáhl a z koutků úst, jež se křivily do podivných grimas, mu vytékala růžová pěna. Dříve tvrdé oči nelítostného gladiátora nyní s výčitkou tupě zíraly do nebe. Co bylo dříve zapomenuto, bylo v jednu bezvýznamnou chvíli opět rozvzpomenuto. Před ledově chladnými modrými očima přeběhlo pouhých několik posledních let, nicotné útržky situací a pocitů, až se do rykotu celého cirku vmísil zoufalý srdceryvný smích. „Deane...“ Jediný dříve ztracený kousíček skomírající milosti si naposledy pevně získal jeho pozornost. Vítězný gladiátor se vrávoravě postavil, jediným trhnutím se chopil trojzubce, otočil jej hroty k sobě a bez otálení si přede všemi s úsměvem na rtech rozpáral vlastní hrdlo. Nepřítomný smích přešel do bublavého chrčení a dav se nejspíše usazoval zpátky na svá místa, lidé se rozpačitě rozhlíželi kolem sebe. Ne, tohle nebylo obvyklé.

Raphael se vztyčil ze svého postu, sinalý vztekem sledoval, jak se Castielovo bezvládné tělo hrouť na poraženého Triumphu, Deana. Vínově rudé stružky následovaly karmínově červené provázky a s tichým sykotem se společně vpíjely do podupaného písku. Vzájemné pouto.

Celý amfiteátr náhle utichl, nebe zahalila černá oblaka a sílicí vítr začal zvedat písek v cirku, aby ho zákeřně usazoval mezi sadistické diváky. „Co se to...“ zaburácel nad celým amfiteátre Raphaelův rozčilený hlas. „Jak si to můžeš dovolit...“ poslední jeho slova zanikla v mohutném víru příchozího hurikánu, který během krátké chvíle smetl vše, co tu archanděl vystavěl ku obrazu svému.

~ ~ ~

„Casi...“ mžouravě otevřel oči, ležel na upatlaném koberci uprostřed motelového pokoje a nad ním se s vyděšeným výrazem skláněl Dean. Bezděky sevřel lem jeho bundy do dlaně, nyní už byl rozhodnutý, udělá vše, vše proto, aby zůstal Dean v bezpečí. I kdyby to mělo znamenat spolupráci s Crowleyem, i když ho Dean zavrhne. Pevně sevřel víčka k sobě, stud a znechucení, nezapomněl, na věčnost...

FIN

Aut vincere aut mori

Bud' zvítězit nebo zemřít.

*Essedarius - gladiátor bojující ve voze, zbraní býval luk, či kopí; zřídka pak meč

**Murmillus - gladiátor v přilbici, se štítem a krátkým mečem

***Retiarius - gladiátor se štítovaným ramenem, vrhací sítí, trojzubcem a dýkou